

1925

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΔΙΑ

ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

ΙΔΡΥΘΕΝ ΕΝ ΕΤΕΙ 1879

«Τέρπειν ἅμα καὶ διδάσκειν»

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'. — ΤΟΜΟΣ 32^{ος}

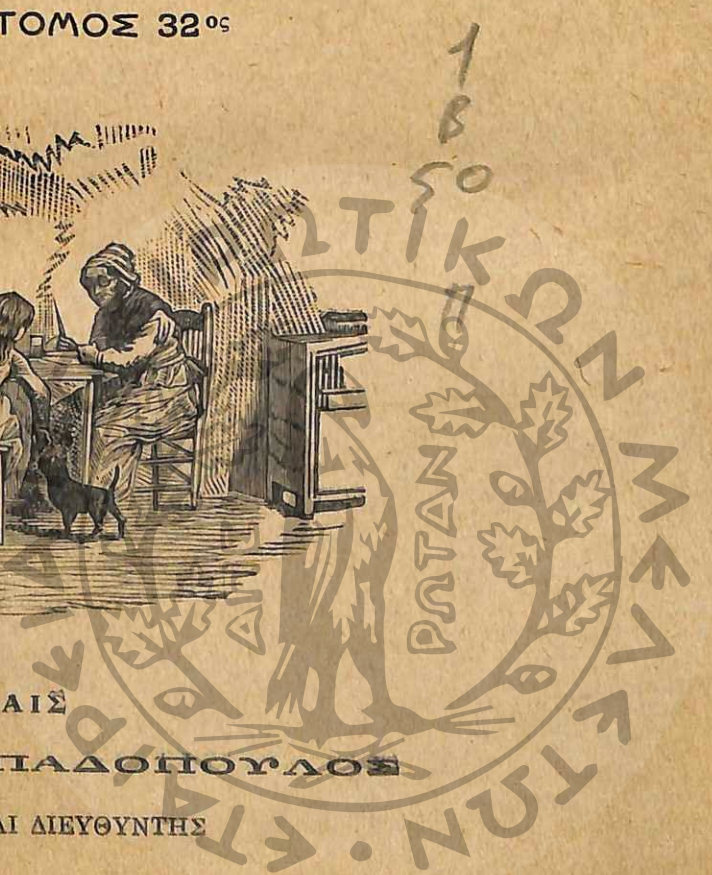

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΙΔΡΥΤΗΣ — ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΓΕΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΑΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
ΔΩΡΕΑ 'Αρσεν' 26-4-95
ΗΜΕΡΟΜ. 35010
ΑΡΙΘ. 1

ΑΛΦΑΒΗΤΙΚΟΣ ΠΙΝΑΞ ΤΩΝ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ

ΑΘΗΝΑΙ-ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ :

'Αγοράκια (τ') μου, σελ. 412. — 'Αγορόποις, 60. — 'Αληθώς ανέστη, 156. — 'Ανοιξιάνικη, 158. — 'Αποικίες (οί), 332. — 'Αχρηστία, 29. — Βαλαωρίτης, 220. — Γλυκά (τά), 44. — Γλώσσα (ή) μας και οι ξένοι, 76. — Γραμματισμένος (δ) κι' ο αγράμματος, 140. — Γραμμόφωνο (τό) 364. — Δίκη (ή) του . . . Δαρβίνου, 292. — 'Εθνικόν (τό) Συνέδριον, 180. — 'Ενα χειροφίλημα, 268. — 'Ενας μεγάλος φίλος μου, 380. — 'Ηθη και έθιμα, 52. — Θανατική ποινή, 260. — Θέατρα (τά), 228. — 'Ιππόδρομος (δ), 172. — Και στη Σερβία 204. — Κάμилλος Φλαμπαριόν, 236. — Κάτι επίκαιρο, 108. — Κόκκινα (τά) αυγά, 165. — Κοραής (δ), 124. — Κουρελόχαρτο (τό), 316. — Κουφός, τυφλός, τραλός, 300. — Κρός Γουόρντς, 68. — Κυρά (ή) Στάθαινα, 252. — Λογοτεχνική (ή) μας γλώσσα, 92. — Μητέρα (ή) του μικρού Δόρδου, 84. — Μία επισκόπηση, 4. — Μία πεντηκονταετηρίδα, 36. — Νύχτα (ή) μέρα, 389. — «Παλιά» (τά) ιδανικά, 356. — Περισσότερο φως, 12. — Πλυθυντικός, 372. — Ποῦ και πῶς, 276. — Πρόληψες και δεισιδαιμονίες, 188. — Πρώτη (ή) μου φωτογραφία, 324. — Ρομπότ (οί), 340. — Σολωμός, 213. — Συμπέρασμα (τό) 100. — Τι αντίθεση, 284. — Τόνοι και πνεύματα, 196. — Τριακονταετηρίδα (ή) μου, 307. — Φθινόπωρο, 348. — Φωνή λαού φωνή Θεού, 132. — Χριστούγεννα, 28. — Χωρίς ρολόι, 116. — 'Ωραιότερες (οί) ασκήσεις, 396. —

'Αλατα 275, 283
'Αλεπού και τράγος (μῦθος) 107
'Αλήτης (δ) 298

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΣΩΣ : εις την 6ην ή την σελίδα εκάστου φύλλου από το 1ον μέχρι του 52ου.

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ :

'Αποτελέσματα 213ου Διαγων. (Δύσεων) 270
'Αποτελέσματα 214ου Διαγων. ('Ασκήσεων) 398
'Αποτελέσματα 215ου Διαγων. (Δύσεων) 278
'Αποτελέσματα 217ου Διαγων. (Δύσεων) 286
'Αποτελέσματα 219ου Διαγων. (Δύσεων) 342
'Αποτελέσματα 24ου Διαγων. Ξεσπαθώματος 222
'Αποτελέσματα Δημοψηφίσματος των Ψευδωνύμων του 1924 415
'Αποτελέσματα Εύσήμερον του 1924 407
'Από την Αιχμαλωσία 897, 403
'Ασπρ. (τ') του Σολωμού 387
'Ασπρ. (τό) ποινίκι (με 1 εικόνα) 219
Βασιληάς (δ) των Αδών 155
Γερότερο (τό) αυγόν 163
Γιά να είναι ελεύθερος 115, 122
Γιά τη θεατρική τριακονταετηρίδα του Ξενοπούλου (μετά 2 εικόνων) 304
Γιά το Μνημείο του Πολέμη (Δελτία εισηφορών) 7, 15, 23, 31, 39, 47, 55, 63, 71, 79, 87, 95, 103, 111, 119, 127,

Σελ.

Σελ.

135, 143, 151, 167, 175, 183, 199, 207, 215, 231, 247, 255, 263, 271, 279, 295, 303, 311, 327, 351, 391, 415
Γλωσσικές όμιλίες 134
Δαχτυλίδι (τό) της ετυχίας 75, 83

ΔΕΛΦΙΝΑΚΙ (τό), Μυθιστόρημα του λοχαγού Danrit (με 53 εικόνες) εις την 1η σελίδα όλων των φύλλων από του 1ου μέχρι του 52ου

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ :

219ος Διαγωνισμός (Δύσεων) 7
220ος Διαγωνισμός (Δύσεων) 111
221ος Διαγωνισμός (Δύσεων) 214
222ος Διαγωνισμός (Δύσεων) 318
223ος Διαγωνισμός ('Ασκήσεων) 374
26ος Διαγωνισμός Ξεσπαθώματος 413
Δημοψηφίσμα των Ψευδωνύμων του 1925 415
Δώρο (τό) του μικρού αδελφού 36

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ :

Παῦλος 'Αβραμίδης, σελ. 397. — 'Αλεξ. Σ. Βαϊνόγλου, 389. — Γιάννης Ν. Δάμπας, 333. — Νέλλη Κ. Καλογροπούλου, 389. — Αντώνιος Δ. Καρυσιανής, 381. — Κλέανθης Χ. Κουμαριανός, 389. — Θεανώ Θ. Μακρή, 397. — Μάρκος Β. Μαλλιαράκης, 397. — Ρωμύλος 'Αλ. Ξανθόπουλος, 389. — Γεώργιος Δ. Παυλίδης, 333. — 'Αριστείδης Ι. Πρόκος, 381. — Βεν. Η. Σαράβας, 333. — Πέτρος Π. Τσάλλης, 381. — Χαράλ. Μ. Τύμβιος, 381. — Έμμαν. Δ. Χατζημικαήλ, 333. — Γιάννης Χιδιόγλου, 397

'Ελατος (δ) κι' ο πεύκος 187
Θυμός (δ) του χειμώνα 43
Καμπάνες (οί) (με 1 εικόνα) 163
Καμπάνες (οί) 411
Κατοίκα (ή) του κύρ Σέρρη 11, 18

ΚΟΡΗ (ή) ΤΟΥ ΓΑΡΘΩΜΑ, Μυθιστόρημα της Κας Colombe, βραβευμένο από τη Γαλλική 'Ακαδημία (με 76 εικόνες) εις την 4ην ή 5ην σελίδα εκάστου φύλλου από το 1ο μέχρι του 48ο

Λόγια παιδιών 211
Μαγεμένα (τά) ψηφία 339
Μεγάλο (τό) ρολοί 323
Με τη βροχή 227, 234
Μιά δασκάλα 170, 178
Μικρός (δ) ξάδελφος 195, 203
Μολών λαβέ 147
Μυρτώ 363
Νέα θρύψαλα 36, 218, 286, 244, 261, 267, 348, 364
Νέα (τά) του 1926 (με 3 εικόνες) 404
ΟΔΗΓΟΣ ΤΟΥ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΟΥ : 6, 14, 22, 30, 38, 46, 54, 62
'Ονειρευτό (τό) ποδήλατο 130, 139

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ : εις την 6ην ή την σελίδα εκάστου φύλλου από το 2ο μέχρι του 52ου

Παιχνίδια 243, 250
Παππούς (δ) 107

	Σελ.
Πέταλο (τὸ)	139
ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ : εἰς τὴν 7ην ἢ 8ην σελίδα ὅλων τῶν φύλλων ἀπὸ τὸ 1ον μέχρι τοῦ 52ου.	
Ποῦ εἶναι ἡ χαρὰ	291
Προδιάθεσις	91
Πρόσκοπος	51, 59, 67
Πρῶτο (τὸ) βαπόρι	99
Πῶς πέθανε ὁ γέρο - Μποῦρ	26
Ρῶξ	267
ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ : εἰς τὴν 6ην σελίδα ὅλων τῶν φύλλων ἀπὸ τὸ 9ον μέχρι τοῦ 52ου	

	Σελ.
Σπουδαία δὴλώσεις τῆς «Διαπλάσεως»	206
ΣΤΗΝ ΕΞΟΧΗ, Ἀνάγνωσμα γιὰ πολὺ μικρὰ παιδιὰ (μὲ 36 εἰκόνες) :	3, 11, 19, 27, 43, 51, 67, 75, 91, 99, 115, 123, 131, 139, 163, 179, 187, 195, 203, 211, 227, 243, 251, 259, 275, 291, 299, 315, 323, 331, 341, 349, 357
Στὴν πατρίδα	259
Ταξίδι (τὸ)	379, 387
Φρόνει καὶ μένε	235
Χήνα (ἡ) (μῦθος)	117
Χωρικός (ὁ) καὶ ἡ ἀρκούδα	301

ΠΟΙΗΜΑΤΑ

	Σελ.
*Αγίς - Βασίλη	35
*Αηδόνι (τὸ)	213
*Ακόμα	91
*Αμυγδαλιὰς	35
*Ανάσπωση	106
*Ανιῶ (ἡ)	333
*Απογευματινὴ ἐκκλησία	259
*Απὸ τὰ τραγούδια τοῦ δειλινοῦ 131, 147, 173, 188, 235, 261,	282
Βασιλῆς (ὁ) ὁ ἥλιος	74
Βάτραχοι (οἱ)	179
Γαύρειο	316
Δεῖλι	245
Διακοπὲς (οἱ)	285
*Ερχομός (ὁ) του	363
Ζωγραφιὲς	315, 323, 348
Καλοσύνη	98
Κάματος	371
Καράβι	99
Κοριτσάκια (τὰ)	229
Κυρά (ἡ) χελώνια	130
Λερωνιά (ἡ)	171
Λιστρόπι (τὸ)	269
Μαργαρίτα (ἡ)	162
Μὴν κοιμᾶσαι στὸ τραπέζι	42
Μουσικὴ	82
Ναυάγιο (τὸ)	332
Νυχτερινὸ	219
Ξένος (ὁ)	277
*Ὅπου ἀκοῦς	114

	Σελ.
*Ὀχτώβρης	347
Παιδι καὶ μελισσάκι (μῦθος)	267
Παπαροῦνες	253
Παραμῦθι δίχως νόημα	226
Πόθος	301
Πόθος (ὁ) τοῦ μικροῦ	90
Πουλάκια (τὰ) τὸ χειμῶνα	194
Πουλάκι (το) καὶ τὸ λουλούδι	165
Πυροτέχνημα (τὸ)	395
Ρητά :	5, 10, 21, 37, 44, 61, 69, 84, 92, 116, 141, 149, 181, 189, 195, 221
Σκοπὸς χαμένος	396
Στὰ ψέμματα	242
Στέψη (ἡ) τῆς Παρθένας	381
Στῆς ἀνοιξῆς τὸν ἐρχομὸ	146
Στο σταθμὸ	274
Συντροφιά	3
Τάμμι (τὸ)	290
Τὴν ἀνοιξή	180
Τροχαντηράκι (τὸ)	299
*Υστερος (ὁ) ὕπνος	154
Φαγγοροβραδιά	187
Φθινόπωρο (τὸ)	355
Χειμῶνας	58
Χειμωνιά	66
Χιόνι	50
Χλωμά (τὰ) τὰ κοριτσάκια	138
Χωρισμός	317

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΑΙ

*Ὁ τόμος αὐτὸς περιέχει 217 εἰκόνες καὶ κοσμήματα.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Βενιστόφμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν πόρταν ἡμῶν ὁπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμένικου Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΤΗΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ, Ἐτήσια δραχμ. 50. Ἐξάμηνος δρ. 28. Τρίμηνος δρ. 15.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ, Αἰγύπτου γρόσια διατιμ. 50.—
Ἀμερικανικῆς δολλάρια 4.— Ἀγγλικῆς καὶ ὅλων ἐν γένει τῶν ἄλλων ἑξατῶν σελλίνια 10.
Ἐξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ Τῇ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ—ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδιότης μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 33, παρὰ τὸ Βαρθολαῖον

Περίοδος Β'.—Τόμος 32ος

Ἐν Ἀθήναις, 6 Δεκεμβρίου 1924

Ἔτος 47ον—Ἀριθ. 1

ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

ΤΟ ΔΕΛΦΙΝΑΚΙ

[Μυθιστόρημα τοῦ Δοξαγοῦ DAN RIT]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'.

Ἕνας ἀνυπότακτος μικρὸς

Στὴς 30 Ὀκτωβρίου 1870, ἔντεκα τὸ πρωτὸ ἀκριδῶς, ἡ Ζαννέτα Μπαλουρντέν, ἀξιοσέβαστο πρόσωπο ποὺ ἀριθμοῦσε πενήντα πέντε Μαΐους καὶ ποὺ ἐκτελοῦσε στὸ σπίτι τοῦ κ. Ἐρρίκου Κουστουριέ, καθηγητῆ τῆς Φυσικῆς Ἱστορίας στὸ Λύκειο τοῦ Ντιζόν, τὰ ὑψηλὰ καθήκοντα τῆς μαγείρισσας, ἡ Ζαννέτα λοιπὸν αὐτὴ δοκίμασε μιὰ πολὺ δυνατὴ συγκλίνηση.

Τὸ πρωτὸ ἐκεῖνο, ἡ Ζαννέτα βρισκόταν μέσα στὴν ἡσυχὴ κουζίνα τῆς, στὸ ἰσόγειο ποὺ κρατοῦσε ὁ κύριός τῆς, ὁδὸς Σαρρύ, ἀριθμὸς 14, καὶ πρόσεχε εὐσυνείδητα τὴ μυρωδάτη σούπα τῆς ποὺ ἐβράζε, ὅταν ξαφνικὰ ἀντήχησ' ἕνας κρότος δυνατὸς κι' ὑπόκωφος, παρόμοιος μὲ τὸ μακρινὸ κρότο ἑνὸς κεραυνοῦ, κι' ἔκανε ὅλο τὸ σπίτι νὰ σειστῇ καὶ τὰ τζάμια τῆς κουζίνας νὰ τρίζουν.

Ἡ Ζαννέτα πετάχτηκε ἀπὸ τὸ σκαμνί τῆς. Γούρλωσε τὰ μάτια τῆς, ἔκρυψε τὸ κεφάλι τῆς μέσα στοὺς ὤμους ὥσάν κάτι νὰ φοβόταν, ὕστερα πάλι πῆρε τὸ θάρρος τῆς σιγὰ-σιγὰ. Μὰ μιὰ δευτέρη κανονιὰ ἀντήχησε πῶς δυνατὴ κι' ἀπ' τὴν πρώτη, κι' αὐτὴ τὴ φορὰ ἡ καϊμένη ἡ μαγείρισσα ξεφώνισε ἀπ' τὴν τρομάρα τῆς. Τινάχτηκε πάλι νευρικά, μὰ μὲ τόση δύναμη, ὥστε τὸ μανίκι τῆς σκάλωσε στὸ χερουλί τῆς χύτρας, τῆγειρε, ἡ σούπα μισοχύθηκε, τὰ κάρβουνα ἔσβυσαν τσιτσιρίζοντας κι' ἕνα σύννεφο ἀπὸ λεπτὴ στάχτη γέμισε τὴν κουζίνα!

— Συφορά μου! φώναξε ἡ Ζαννέτα, σαστισμένη μπροστὰ

στὴν ξαφνικὴ αὐτὴ καταστροφή. Παναγία Παρθένα μου! Μὰ ἔφτασαν λοιπὸν οἱ Πρῶσοι; Τί θὰ γίνουμε τώρα; Θεέ μου, βάλε τὸ χεράκι σου!

Ἔστησε ἴσια τὴ χύτρα στὴ φωτιά, κι' ὕστερα βγήκε ἀπ' τὴν κουζίνα γιὰ νὰ μάθῃ νέα ἀπ' τὴν ὑπηρετρία τοῦ ἀντικρινοῦ βιβλιοπώλη, — ὅταν ἀνοιξε ἕνα παράθυρο, στὸ πρῶτο πάτωμα τοῦ σπιτιοῦ, καὶ πρόβαλ' ἕνα κεφάλι.

Ἦταν ἑνὸς παιδιοῦ δεκατεσσάρων χρόνων, ποὺ φοροῦσε τὴ μαύρη στολὴ μὲ τὰ κόκκινα σειρήτια τῶν μαθητῶν τῆς ἐποχῆς ἐκείνης. Τὰ χαρακτηριστικὰ του ἦταν ἀκανόνιστα καὶ ζωηρά καὶ τὰ

καστανὰ του μάτια πετοῦσαν σπίθες.

— Ζαννέτα! φώναξε μὲ προσταχτικὸ τόνο· Ζαννέτα, ἀνοιξέ μου! Ἀνοιξέ μου τῶρ' ἀμέσως!

— Ἀ, αὐτὸ δὲ γίνεται, κύριε Παύλε! φώναξε ἡ μαγείρισσα ποὺ στάθηκε σαστισμένη στὴ μέση τῆς αὐλῆς. Νὰ καθήστε νὰ κάνετε τὸ θέμα σας. Ἐγὼ δὲ μπορῶ νὰ σᾶς ἀνοιξῶ. Ὁ θεὸς σας σᾶς κλειδῶσε γιὰ νὰ μὴν πάτε νὰ τρέχετε μὲ τοὺς στρατιώτες, καὶ μάλιστα μοῦ εἶπε νὰ μὴ σᾶς...

— Σοῦ λέω πῶς θέλω νὰ βγῶ! φώναξε ὁ μαθητὴς χτυπώντας τὸ χέρι πάνω στὸ σίδερο τοῦ παραθύρου. Ἀνοιξέ μου, δὲ μπορῶ νὰ σ' ἀκούω...

— Ὅχι, ὄχι, κύριε Παύλε, ὁ κύριός μου εἶπε νὰ μὴ σᾶς ἀνοίξω γιὰ κανένα λόγο.

— Ἀ, ἔτσι λοιπόν;.. Καλὰ! Θὰ βγῶ μόνος μου!

Καὶ μπροστὰ στὴ σαστισμένη ὑπηρετρία, τὸ παιδί διασκέλισε ἀποφασιστικὰ τὸ παράθυρο. Πιάστηκε ἀπ' τὰ σκαλίσματα τοῦ τοίχου, προχώρησε μὲ μικρὰ βήματα πάνω στὴ στενὴ προεξοχή ποὺ ἦταν κάτω ἀπ' τὰ παράθυρα, καὶ σ' ἕνα λεπτό, ἔφτασε σὲ μιὰ ἐξωτερικὴ σκάλα, ποὺ ἔδραζε στὸ πρῶτο πάτωμα.

Ἡ Ζαννέτα Μπαλουρντέν εἶχε χάσει τὴ λαλιά τῆς ἀπ' τὴ σαστισμάρα τῆς. Κι' ὅμως ἔτρεξε, στάθηκε μὲ τὰ χέρια σταυρωμένα μπροστὰ στὴ σκάλα καὶ φαινόταν ἀποφασισμένη νὰ τοῦ κλεισθῇ τὸ δρόμο.

Μὰ ὁ «κύριος Παῦλος» φαίνεται πῶς ἦταν πολὺ δυνατὸς στὴ γυμναστική. Μόλις ἔφτασε στὸ τρίτο σκαλοπάτι, στηρίχτηκε μὲ τὰ δύο τοῦ χέρια στὸ σίδερο τῆς σκάλας καὶ μ' ἕνα πήδημα βρέθηκε στὴν αὐλή. Μάζεψε τὸ κασκέτο τοῦ ποὺ τοῦχε φύγει, καὶ γελώντας μὲ τὴν καρδιά του, θεώρησε καλὸ νὰ κάμῃ μιὰ ἀπρεπὴ παντομίμα στὴ γριὰ μαγείρισσα, νὰ

«Ἐφτασε σὲ μιὰ ἐξωτερικὴ σκάλα...» (Σελ. 1, στ. γ'.)

στηρίξη δηλαδή τ'όνα του δάκτυλο στη μύτη και να παίξω τὰ υπόλοιπα στὸν ἀέρα σὰ νὰ παίξω τὰ κλειδιά ἐνὸς φλάουτου.

Μετὰ ἀπ' αὐτό, ὁ κ. Παῦλος ἔτρεξε ἱκανοποιημένος στὴν πόρτα, βγήκε στὸ δρόμο καὶ χάθηκε.

— Βρὲ τὸ φυγόδικο! Βρὲ τὸ ληστή! φώναξε ἡ Ζαννέτα φουρκισμένη.

Ὁ χαρακτηρισμός ἦταν πολὺ βαρὺς, μὲ ἐξηγείται μόνο ἂν συλλογιστοῦμε πὼς ἡ Ζαννέτα ἦταν ἀπὸ μιὰ ἐπαρχία, πού στὰ νιάτα της εἶχε τρομοκρατηθῇ ἀπὸ ἕναν περίφημο κι' ἐπὶ κίνδυνον ληστοφυγόδικο. Κι' ἡ Ζαννέτα ὀνόμαζε ἀπὸ τότε ληστή καὶ φυγόδικο κάθε ἀνθρωπο πού ἦταν ἀνυπόταχτος καὶ ζωηρότερος ἀπ' τὸ συνηθισμένο.

Ἄλλ' ἄραγε εἶπε τις λέξεις αὐτὲς πάνω στὴ φούρκα της, ἢ μήπως ὁ μικρὸς μαθητὴς εἶχε διαγωγή πού ἀξίζει τέτοιο χαρακτηρισμό;

Ἐ, πρέπει νὰ παραδεχθῶμε τὸ δεύτερο. Ὁ μικρὸς Παῦλος ἦταν τὸ πιὸ ἀνυπόταχτο κι' ἀδιόρθωτο παιδί πού μπορεῖτε νὰ φανταστήτε. Μὰ εἶχε κι' αὐτὸς τὰ ἐλαφρυντικά του. Ἦταν καλόκαρδος, φιλότιμος κι' εἰλικρινής. Βέβαια ἦταν τεμπέλης, πεισματάρης καὶ νευρικός. Μὰ πάντα εἶχε τὴν εἰλικρίνεια ν' ἀναγνωρίζῃ τὰ σφάλματά του. Καί, καθὼς τὸν μάλωνε ὁ θεὸς του, ἐνοιωθε τύψεις κι' ἔδινε ὑποσχέσεις πὼς θὰ διορθωθῇ. Αὐτὸ ὅμως δὲ βαστοῦσε καὶ πολὺ. Τὸ ἀνυπόταχτο φυσικό του φανεωνόταν πάλι καὶ παρατῶντας βιβλία καὶ τετράδια, ὁ μικρὸς ἔφευγε κάθε ἐπιβλεψή, τῶσκαζε ἀπ' τὰ μαθήματα καὶ γύριζε στοὺς δρόμους καὶ στὰ χωράφια.

Ἦταν πληροφορημένος πιὸ καλὰ ἀπὸ κάθε ἄλλον γιὰ κάθε ἀφίξη κι' ἀναχώρησι στρατευμάτων. Ἄν δὲν ἤξερε τὰ μαθήματά του κι' ἂν δὲν ἐτοίμαζε τὰ θέματά του, ὅμως ἤξερε μ' ὅλες τις λεπτομέρειες ὅλα τὰ στρατιωτικά γεγονότα τῆς περιφέρειας τοῦ Ντιζόν.

— Ποῦ γύριζες; τὸν ρωτοῦσε ἀγριεμένος ὁ θεὸς του, καθὼς τὸν ἐβλεπε ν' ἀρχεται λασπωμένος ὡς τὰ γόνατα.

— Θεῖτε μου!.. Ἦρθε στρατὸς ἀπ' τὸ Σαλὸν καί...!

— Πολὺ καλά! τὸ βράδυ δὲν ἔχει φροῦτο! καὶ αὐριο θὰ μοῦ ἔχεις καλλιγραφηθεῖ ἑκατὸ φορές τὴ φράση «Εἰμαι ὀκνηρὸς καὶ ἀπειθής».

Μὰ τὴν ἄλλη μέρα, ἡ ποινὴ δὲν ἦταν γραμμένη. Ὁ Παῦλος γύριζε πάλι ἔξω, πότε στὴν πλατεία, ὅπου εἶχαν παραταχθῇ γιὰ νὰ φύγουν οἱ στρατιῶτες, πότε στὸ σταθμὸ, ὅπου ἔδραζαν τ' ἄλογα τοῦ στρατοῦ στὰ βαγόνια.

Νέο μάλωμα, νέα ποινή... Καὶ κάθε μέρα τὰ ἴδια.

Ἄ, ἦταν σωστὸ μαρτύριο γιὰ τὸ θεῖο, ἕνας τέτοιος ἀνιψιός! Κι' ὅμως

τὸ παιδί ἦταν καλόκαρδο καὶ συμπαθητικό. Καὶ κατὰ βάθος, ὁ θεὸς Ἑρρίκος συγχωροῦσε τὸν Παῦλο, γιὰ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ἡ Γαλλία περνοῦσε τὴν τραγικότερη ἐποχὴ πού ἔχει γράψει ἡ ἱστορία της.

Ὁ Γαλλογερμανικὸς πόλεμος τοῦ 1870 εἶχε ἀρχίσει. Οἱ Γάλλοι εἶχαν χάσει κάμποσες μάχες, ὁ στρατὸς τοῦ Ρήνου προδόθηκε ἀπ' τὸν ἀρχηγό του, τὸ στρατάρχην Μπαζαίν κι' αἰχμαλωτίσθηκε, κι' ὅσοι διάβασαν τὸν προηγούμενο τόμο αὐτῆς τῆς ἱστορίας, τοὺς «Βαπτιστικούς τοῦ Ναπολέοντος», θὰ θυμοῦνται ὅτι ὁ Γιάννης Καρδινιάκ, ὁ γιὸς τοῦ «Μικροῦ Ἐθελοντῆ» σκοτώθηκε στὴν τραγικὴ μάχη τοῦ Σαιν-Πριδά. Ὁ μικρὸς του γιός, ὁ Γεώργιος, εἶχε βρῇ τὸν πατέρα του σκοτωμένο στὸ πεδίο τῆς μάχης κι' εἶχε ὀρκιστῇ πάνω στὸ πτώμα του νὰ πάρῃ ἐκδίκηση.

Καὶ κράτησε τὸ ὄρκο του. Λίγες μέρες μετὰ τὴ μάχη τοῦ Σαιν Πριδά, πήρε τὸ «βάπτισμα τοῦ πυρός» στὸ Μπαζέιγ καὶ κατόρθωσε νὰ ξεφύγῃ ἀπ' τὴν παράδοσι τοῦ στρατοῦ τοῦ Σεδάν, μαζί μὲ τὸν Πέτρο Μπερινύ, τὸ θετὸ παιδί τοῦ θεοῦ τοῦ Ἑρρίκου.

Μετὰ τὴν παράδοσι τοῦ Σεδάν, τὰ γεγονότα ἀκολούθησαν μὲ μεγάλη ταχύτητα.

Στις 4 Σεπτεμβρίου, ὁ λαὸς τοῦ Παρισιῦ ἐπαναστάτησε, κήρυξε ἐκπτωτὴ τὴν αὐτοκρατορίαν καὶ ἵδρυσεν τὴν 3ῃ Δημοκρατίαν. Στὴν πρωτεύουσα ἐγκαταστάθηκε προσωρινὴ κυβέρνησις «Ἐθνικῆς Ἀμύνης» καὶ βάλθηκε νὰ ὀχυρώσῃ τὸ Παρίσι.

Μὰ οἱ Πρώσοι προχωροῦσαν γοργά, δίχως νὰ συναντοῦν σοβαρὴ ἀντίστασι καὶ στις 20 Σεπτεμβρίου ἀρχισε ἡ πολιορκία τοῦ Παρισιῦ.

Ἐνας πατριωτικὸς πυρετὸς ἐθέρμανε ὅλες τις ψυχές, ὅπως στὰ 1792, τὴν ἐποχὴ τοῦ «Ἡ Πατρίδα κινδυνεύει». Κάθε πολίτης πού μποροῦσε νὰ κρατήσῃ ὅπλο, γινόταν στρατιώτης καὶ σὲ λίγες βδομάδες ἐξακόσιες χιλιάδες καινούργιοι στρατὸς βγήκε νὰ πάρῃ τὴ θέση τῶν στρατευμάτων πού οἱ ἀρχηγοὶ τοὺς τὰ εἶχαν παραδώσει στὸ Σεδάν καὶ στὸ Μέτς.

* *

Κι' ὁ Παῦλος λοιπόν, τώρα κι' ἕνα μῆνα, ζοῦσε μέσα σ' ἕνα εἶδος πυρετοῦ ἄλλο δὲν ὀνειρευόταν παρὰ μάχες κι' ἐνοιωθε τὴν καρδιά του νὰ φουσκώνῃ ἀπὸ μίσος γιὰ τοὺς σκληροὺς κατακτητὲς.

Ἡ χαρὰ του ἦταν νὰ κουβεντιάσῃ μὲ τοὺς στρατιῶτες πού ἦταν περαστικοὶ ἀπ' τὸ Ντιζόν, νὰ δοκιμάσῃ τὰ ὅπλα τους, νὰ πασπατεύῃ τὰ σπαθιά τους καὶ τὴν ἐξάρτησή τους.

Ὁ θεὸς τοῦ Ἑρρίκου ἀνῆκε στὴν ἐθνοφρουρά. Μὰ τὸ παλιό του ὅπλο ποτὲ

δὲν τόπιανε αὐτὸς στὰ χέρια του. Διαρκῶς τόχε ὁ Παῦλος κι' ἔκανε γυμνάσια στὴν αὐλή, πρᾶγμα πού ἔκανε τὴ μαγείρσιαν νὰ τρελαίνεται ἀπ' τὴν τρομάρα της.

Εἶχε μάλιστα ἀγοράσει καὶ καψούλια κι' ἔκανε τὴν καϊμένη τὴ γυναῖκα νὰ ξεφωνίζῃ, ὅταν αὐτὸς ἔρριχνε τις ἀκίνδυνες τουφεκίες του ἀπ' τὸ παράθυρο τῆς κουζίνας, ἢ ἔκανε πὼς τὴ σημάδευε.

Μὰ ἔξω ἀπ' αὐτά, ὁ Παῦλος εἶχε γίνε καὶ σωματάρχης. Διοικοῦς ἕνα σύνταγμα πού τὸ ἀποτελοῦσαν δυὸ κοριτσάκια, τὸνα ὀκτὼ καὶ τᾶλλο δώδεκα χρόνων, πολὺ χαριτωμένα, πού τᾶλεγαν Ἑρρίεττα καὶ Λουκία Ναμπλό.

Ἦταν κόρες ἐνὸς μεγαλεμπόρου ὕψαμάτων, πού καθόταν στ' ἀντικρινὸ σπιτί κι' εἶχε μεγάλη φιλία μὲ τὸ θεῖο Ἑρρίκο.

Μάλιστα πρέπει νὰ ξέρετε, ὅτι ἡ Ἑρρίετα κι' ἡ Λουκία εἶχαν πάρει πολὺ στὰ σοδάρὰ τὸ στρατιωτικὸ τους ρόλο κι' ἦταν μιὰ ἀπόλαυσι νὰ τις βλέπῃ κανεὶς νὰ ἐκτελοῦν μὲ προσοχὴ τὰ προστάγματα πού τοὺς ἔδινε ὁ μικρὸς τους «συνταγματάρχης».

Σιγὰ-σιγὰ εἶχαν ἀγαπήσει αὐτὰ τὰ παιγνίδια κι' ἀκούγαν ὅλες αὐτὰ τὰ στρατιωτικά νέα, πού διηγόταν ὁ Παῦλος κάθε μέρα.

Ἔτσι ἔμαθαν, στίς 27 Ὀκτωβρίου 1870, ὅτι ὁ στρατὸς τοῦ Μέτς εἶχε συνθηκολογήσει. Καὶ στίς 28 ἔμαθαν ὅτι οἱ Πρώσοι εἰσέμωσαν στὸ Ντιζόν.

Τὴν ἡμέρα ἐκείνη, ὁ Παῦλος εἶχε ἡλεκτρισθῇ ἀπὸ τὴν εἰδήσι. Τίποτα δὲ μποροῦσε νὰ τὸν συγκρατήσῃ, γι' αὐτὸ κι' ὁ θεὸς Ἑρρίκος βρέθηκε ἀναγκασμένος νὰ τὸν διπλοκλειδώσῃ γιὰ νὰ τοῦ κατευνάσῃ τὸ μεγάλο ἐνθουσιασμό. Μὰ εἶδαν πὼς κι' αὐτὸ τὸ μέτρο ἔμεινε δίχως ἀποτελεσμα καὶ τώρα ὁ Παῦλος, ἀπὸ πέρασε τρέχοντας τοὺς δρόμους, βρισκόταν στὴν Πλατεία τῶν Ὀπλων.

Σύγχυσις ἡπερίγραπτη βασιλευε ἐκεῖ. Στρατιῶτες ἀπὸ κάθε σῶμα, πήγαιναν, ἐρχόνταν, φώναζαν, γυρεῖοντας τὸ λόχο τους, ἐνῶ οἱ ἀξιωματικοὶ ἔτρεχαν ἐδῶ κι' ἐκεῖ πολεμώντας νὰ βάλουν κάποια τάξι. Ἀπὸ ἕνα μέρος τῆς πλατείας ἔφευγαν οἱ στρατιῶτες, λίγοι-λίγοι, βαδίζοντας πρὸς τὸ μέρος τῆς μάχης, πού οἱ κανονιές τῆς ἀκούγονταν τώρα συχνές.

Οἱ ἐθνοφύλακες, δίχως στολή, μὲ τὸ μαῦρο κασκέτο μοναχά, ἔφευγαν κι' αὐτοὶ πρὸς τὴν ἴδια διεύθυνσι, ἐνῶ μακριά, στοὺς δρόμους, τὰ ταμπούρα χτυποῦσαν ἕνα πένθιμο προσκλητήριο.

Ἀνώτερη διαταγή, πού θὰ ἐρρύθμιζε αὐτὴ τὴ σύγχυσι, δὲν εἶχε δοθῇ ἀπὸ κανένα. Ἔτσι καθένας πήγαινε μὲ κάποιο ἐνστικτο ν' ἀντιμετωπίσῃ, νὰ σταματήσῃ τὸν ἐχθρό.

Σημειώστε ὅτι στὸ Ντιζόν δὲν ὑπῆρ-

ΣΤΗΝ ΕΞΟΧΗ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Α'.

ΤΟ ΤΑΞΙΔΙ

Ἐνα πρωί, ἡ Μαρίτσα ξύπνησε σχεδὸν χαράματα καὶ, ἀνοίγοντας τὰ μάτια, εἶδε τὸ μπαμπά της ὄρθιο κοντὰ στὸ κρεββατάκι της νὰ τῆς λέει:

— «Μαρίτσα μου, θυμᾶσαι σήμερα τὴ ἡμέρα ἔχουμε;»

Ἡ Μαρίτσα χτύπησε παλαμᾶκια καὶ πετάχτηκε. Τὸ θυμήθηκε! Πέμπτη! Σήμερα τὸ πρωὶ θὰ φεύγανε γιὰ τὴν ἐξοχή, ὅπου ἡ μαμὰ εἶχε πάει τρεῖς μέρες προτιήτερα μὲ τὴ μικρὴ ὑπηρέτρια, τὴν Κατερίνα, νὰ εἰσιτάσουν τὸ σπιτί.

«ὦ, μπαμπά μου!» φώναξε ἡ μικροῦλα, «ἀφῆσέ με νὰ ντυθῶ κι' ἔφτασα».

Γιὰ μιὰ στιγμὴ ντύθηκε ἔφαγε λίγο, μὲλις πρόφτασε: «Ἐν' ἀμάξι σταμάτησε κιάλας στὴν πόρτα. Φόρτωσαν τὰ μπαούλα τους, τὰ πακέτα τους, ὅλα τους

τὰ πράγματα» κι' ἡ Μαρίτσα, ἀπὸ φίλησε τὴ θεία της καὶ τὰ ξαδελφάκια της, τὸ Νίκο καὶ τὸν Κωστάκη, ἀνέβηκε στὸ ἀμάξι μὲ τὸν μπαμπά της καί, βγάζοντας τὸ κεφαλάκι της, τοὺς φώναξε: «Ἀντίο, ἀντίο! νὰ ῥθῆτε καὶ σεῖς στὴν ἐξοχή, ὡς περιμένουμε».

Μόλις πρόφτασε ν' ἀκούσῃ τὴν ἀπάντησι ἀπὸ τὰ ξαδέλφια της: «ναί, ναί». Ἡ ἄμαξα ἔτρεξε γοργόρα καὶ σὲ λίγα λεπτά ἔφτασαν στὸ σταθμὸ. Μπήκαν στὸ σιδηρόδρομο καὶ σιγὰ-σιγὰ ἀρχισαν ν' ἀφίρουν τὴν πόλη. Ἐβλεπαν ἀπὸ τὰ παράθυρα τοῦ βαγониοῦ ὄρατα μέρη, σπιτάκια περικυρλωμένα ἀπὸ κήπους, λιβάδια καταπράσινα καὶ δέντρα πού ἔφευγε τὸ ἕνα πίσω ἀπ' τὸ ἄλλο.

Ἡ Μαρίτσα, πὺν ποτὲ της δὲν εἶχε βγεῖ ἀπὸ τὴν πόλη πού καθότανε, ξετρελάθηκε νὰ θαυμάζῃ τοὺς κήπους, τις ὄρατες πρασινάδες, τὰ μεγάλα δένδρα. Ἦταν ἀρχὴ τῆς ἀνοιξης. Ὁ Μάρτης μόλις εἶχε μπεῖ καὶ τὰ δένδρα δὲν εἶχαν βγάλει ἀκόμη πολλὰ φύλλα.

Τὰ κρινάκια ὅμως, κίτρινα καὶ κόκκινα, οἱ μενεξέδες, τὰ ζεμπούλια εἶχαν ἀνθίσει τ' ὀρνάκια ἔπαιζαν στοὺς ἀγροὺς καὶ πολλὰ κοπάδια χηνόπουλα, γαλόπουλα, κοτοπούλια, ἀκολουθοῦσαν τις μαννάδες τους στὰ λιβάδια. Σ' ὅλο τὸ ταξίδι ἡ Μαρίτσα καθότανε στὸ παράθυρο τοῦ βαγониοῦ ἔβλεπε ὁλόενα κι' ἔλεγε κάθε στιγμὴ: «Κοίταξε, κοίταξε, μπαμπά! τί ὄρατα πού εἶναι!»

Τέλος ὁ σιδηρόδρομος σταμάτησε σ' ἕνα μικρὸ σταθμὸ, ἦσαν κι' ὁμορφο. Ἡ Κατερίνα τοὺς περιμένε κει κι' ἡ Μαρίτσα πήδησε στὸ λαιμό της. «Ποῦ εἶναι ἡ μαμὰ;» ρώτησε ἀμέσως. «Μὰς περιμένει σπιτί» ἀπεκρίθηκε ἡ Κατερίνα.

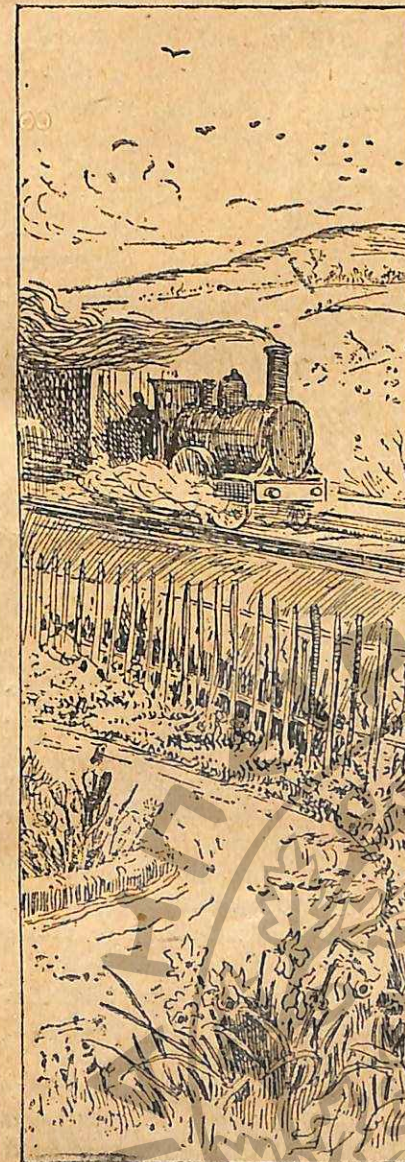
Μαζὺ μὲ τὴν ὑπηρέτρια, ἦτανε κι' ἕνας γέρος, ὁ κὸρ Ἀναστάσης. Εἶχε ἕνα μικρὸ καροτάκι μὲ δυὸ ρόδες κι' ἔβαλε μέσα ὅλα τὰ πράγματα ποῦχαν φέρεῖ οἱ ταξιδιώτες. Ὑστερα πήραν ἕνα ὄρατο πράσινο δρόμο, λιγάκι ἀνώμαλο κι'

ἀνηφορικό, κι' ἡ Μαρίτσα ἀναγκάστηκε νὰ πιᾶσῃ τὸν μπαμπά της ἀπὸ τὸ χέρι.

Τώρα δὲ μίλαγε καθόλου· συλλογιζόταν ὅλο τὴ μαμὰ της καὶ τὸ ἐξοχικό τους σπιτάκι. Ὁ ἀέρας μοσχοβολοῦσε μιὰ φρεσκάδα χυνοῦ παντοῦ τὰ ζεμπούλια, οἱ μενεξέδες ἀνθίζαν πάνω στοὺς φράχτες καὶ τὰ πουλιά πετοῦσαν κελαϊδώντας.

Ἀλλὰ ἡ μικροῦλα περπατοῦσε ὁλόενα χωρὶς νὰ γυρίξῃ τὸ κεφαλάκι της, ὡς πού ἔφτασαν σ' ἕνα φράχτη ἀπὸ κάγκελλα καινούργια, πρασινοβαμμένα. Ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος τοῦ φράχτη, ἀπλωνόταν ἕνα ὄρατο λιβάδι, τριγυρισμένο μὲ δένδρα· σὲ μιὰν ἀκρὴ ἦτανε τὸ σπιτί. Ἐνας γέρος κισὸς εἶχε σκεπᾶσει τοὺς τοίχους τοῦ ἀνεβασμένου ὡς τὴ σκεπή.

(Ἀκολουθεῖ)

ΣΥΝΤΡΟΦΙΑ...

Ὁ ἥλιος τὸ δρόμο ἔφραξε καὶ κάρφωνε ὁλοῖσιαν μιὰν ἀντηλιάν ἀράθυμη, ξεστή, μοναστηρίσιαν...

Γύρω, τριγύρω ἀντίλαλος, ἀνάσα, δὲν ἐρχόταν. Γυρτὸ στὰ πόδια τῆς ἐλίας τ' ἀλέτρι ἀφουγκραζόταν.

Τ' ἀπίστομα γυρίζοντας στῆς στράτας τὰ χαλίκια, νὰ σέρτουνε ἔβλεπε λιγνὰ γυαλιστερά σκουλήκια.

Μαύριζαν φύλλα στὰ νερά, κι' οἱ ντάλιες κάπου ἀκόμα ἔκαιαν στητές, καμαρωτές, τὸ φλογερὸ τους χρώμα,

κι' ἦταν, στὸν περονόσπορο πού τρώει τις κληματίδες, δάκρυα ἀλαφροκρεμάμενα, σπαρτὲς δροισταλίδες.

Πέρα, στὰξόγυια βουνά, στὰ ὁλόρθα ριψολιθία, ἀνιστοροῦσαν ὁ λευκὸς χειμῶνας παραμύθια...

Ἐῖ ἡ ἄφτερη, ἀφώλιαστη ψυχὴ παραγγέλνε ὁλόενα «καλὸ ταξίδι» στὰ πουλιά πού πέταγαν στὰ ξένα.

ΤΕΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΜΙΑ ΕΠΙΣΚΟΠΗΣΗ

'Αγαπητοί μου,

ΔΙΑΠΛΑΣΙ
μας μπαί-
νει σήμερα
στά σαραν-
ταεφτά κι'
εγώ συλ-
λογιέμαι
πώς πέρα-
σαν είκοσι-

πέντε δλάκερα χρόνια απότο
δημοσίευση την πρώτη μου 'Επι-
στολή, (1895), εγκαινιάζοντας αυτό το
εβδομαδιαίο να ποῦμε διαπλασιακό
χρονογράφημα, πού ως τότε της
έλειπε. Είχα, τότε, τόμολογώ, πολλούς δι-
σταγμούς για τὴν ἐπιτυχία. Κι' ἡ Διά-
πλασι τὸ ἴδιο στὴν ἀρχὴ δὲν φαίνεται
ἐνθουσιασμένη ἀπὸ τὸ νεωτερισμό. Γρή-
γορα ὅμως φάνηκε πὼς οἱ ἀναγνώστες
τοῦ καιροῦ ἐκείνου ἄρσαν πολὺ τις
«Ἀθηναϊκὲς Ἐπιστολές», ἐνδιαφέρθη-
καν, τις ἀγάπησαν, τις περίμεναν, κι'
ἔτσι τις ἐξακολούθησα δλοχρονίς.

Τὸν ἄλλο χρόνον σκέφτηκα ἄλλη
καινοτομία: «Ἀντὶ Ἐπιστολῆς μ' ἕνα
θέμα, ἀρχισα νὰ δημοσιεύω «Σελίδες
ἀπὸ τὸ Ἡμερολόγιό μου», μικρὰ-μι-
κρὰ χρονογραφημάτων με διάφορα
θέματα. Κι' αὐτὰ ἄρσαν, μὰ πολλοὶ
μὰς ἔγραφαν πὼς προτιμοῦσαν τις
«Ἀθηναϊκὲς Ἐπιστολές». Τότε πάλι
δοκίμασα κάτι ἄλλο: τὸν τρίτο χρόνο
ἀρχισα τοὺς «Ἀθηναϊκοὺς Περιπά-
τους». Σ' αὐτοὺς, κομματιαστά, πότε
ἀπὸ δῶ, πότε ἀπὸ κεῖ, ἔδινα εἰκόνες
τῶν Ἀθηνῶν, — πόλη, ἐξοχή, κτίρια,
μνημεῖα, μουσεῖα. Τίποτα! Καλὰ κι' αὐ-
τό, μὰ καλύτερες, ἔλεγαν ἔλοι, οἱ
«Ἀθηναϊκὲς Ἐπιστολές». Καὶ τὴν ἐξάναρ-
χισα τὸν τέταρτο χρόνο (1899) κι' ἀπὸ
τότε δὲν τις ἄφησα πιά. Κάθε φύλλο,
ταχυτά, εἶχε τὴν Ἐπιστολή του. Μόνο
μιά ἑκτακτὴ πληθώρα ὕλης ἀνάγκαζε
τὴ Διάπλασι νὰ τὴν ἀναβάλῃ. Ἔτσι,
ἀπὸ τὰ 52 φύλλα τοῦ χρόνου, τὰ 50
τουλάχιστο εἶχαν Ἐπιστολή. Καὶ σὲ
25 χρόνια, πόσες γίνονται; 1250! Μά-
λιστα. Ἀπὸ τότε ποὶ τις ἀρχισα, ὡς
σήμερα, ἔχω γράψῃ χίλιες διακόσιες
πενήντα Ἐπιστολές. Πού ἂν ἤθελα νὰ
τις ξαναδημοσιεύσω ὅλες σὲ βιβλία ἀπὸ
300 σελίδες τὸ καθένα, θὰ ἔκανα μιά
σειρὰ ἀπὸ 20 τόμους τουλάχιστο, μιά
δλάκερη παιδικὴ βιβλιοθήκη!

Ἔ, κάποτε, ἐλπίζω, θὰ γίνῃ κι' αὐ-
τό. Θὰ διαλέξω τις πὺς σημαντικὲς, τις
πὺς γενικὲς ἀπ' αὐτὲς τις Ἐπιστολές, —
ἐκεῖνες δηλαδὴ πού δὲν ἔχασαν τὴν
ἐπικαιρότητά τους, — καὶ θὰ τις ξανατυ-

πώσω. Θὰ εἶναι ἕν' ἀπάνθισμα ἀπὸ
μιά πολυχρόνια ἐργασία, πού εἶχε,
πιστεύω, μιά ἀγαθὴ ἐπίδραση σὲ δυὸ
γενεές. Αὐτὸ μπορῶ νὰ τὸ καυχήθω:
Οἱ Ἐπιστολές μου ἐδίδαξαν, ἐμόρφω-
σαν, ἐπλασαν ψυχὰς καὶ χαρακτήρες.
Γιατὶ κι' αὐτὸς ἦταν πάντα ὁ σκοπὸς
μου. Ἐπαιρνα ἀφορμὴ ἀπὸ ἕνα ὁποιο-
δήποτε περιστατικὸ τῆς ἐβδομάδας, —
μιά γιορτὴ, μιά τελετὴ, μιά συγκέν-
τρωση, μιά θεατρικὴ παράσταση, μιά
δμιλία, μιά ἔκλειψη, μιά θύελλα, μιά
λιακίδα, ἕνα χιόνι, — κι' ἀφοῦ τὸ διηγό-
μουν, ἡ τὸ περίγραφα, ἡ τὸ ἐξέθετα,
προσπαθούσα νὰ δώσω στὸ νεαρό μου
ἀναγνώστη μερικὲς σχετικὲς γνώσεις
καὶ στὸ τέλος μιά συμβουλή, ἕνα ἡθι-
κὸ δίδαγμα. Ἡ τὸν ἄφινα νὰ τὸ βγάλῃ
μόνος του ἀπὸ τὴν ἴδια τὴν ἱστορία
μου. Ἀλλοτε πάλι, — καὶ πολὺ συχνά, —
ἀπαντοῦσα σὲ μὴν ἀπορία πού μοῦ
διαβίδαζαν, ἡ ἔδινα πληροφορίες πού
μοῦ ζητοῦσαν, ἡ ἔλεγα τὴ γνώμη μου
γιὰ ζητήματα φιλολογικὰ, κοινωνικὰ,
παιδαγωγικὰ, φιλοσοφικὰ, ζητήματα
πού ἀρχίζαν πιά νὰ ἐνδιαφέρουν καὶ
τοὺς ἐφήβους. Αὐτὰ, ἐννοεῖται, χωρὶς
νὰ παραλείπω τὰ πὺς ἐπικαιρά, τὰ
καθαυτὸ χρονογραφικά, — Χριστού-
γεννα, Πρωτοχρονιά, Πάσχα, Ἀνοξή,
Χειμῶνα, Φθινόπωρο, Καλοκαίρι, 25
Μαρτίου καὶ καθεξῆς, — κι' αὐτὰ πάλι
μὲ τὸν ἴδιο τρόπο καὶ μὲ τὸν ἴδιο σκο-
πό. Μιλοῦσα ἐπίσης γιὰ τὴ ζωὴ ἐπι-
φανῶν ἀνθρώπων πού πέθαιναν, —
ποιητῶν, καλλιτεχνῶν, ἐπιστημόνων,
— ἡ γιὰ τὰ κοινωφελῆ ἔργα ἄλλων
ζωντανῶν, ὅπως τελευτᾶ γιὰ τὸ Λευ-
κὸ Σταυρὸ τοῦ Ματσούκα. Καὶ γενικά,
ὅπου ἔδρισα ἕνα καλὸ παράδειγμα,
τὸ παρουσίαζα.

Μιά φορά, γιὰ λόγους πού εἶναι
περιττὸ νὰ τοὺς πῶ ἐδῶ, εἶχ' ἀποφα-
σίσει νὰ μὴ ξαναγράψω τίποτα κι' εἶχα
διακόψει καὶ τις «Ἀθηναϊκὲς Ἐπιστο-
λές». Ἐ, λοιπόν, τὰ παιδιὰ μας τοῦ και-
ροῦ ἐκείνου, — πού πολλὰ εἶναι ἀκόμη
συνδρομητὲς καὶ τὸ θυμοῦνται, — χάλα-
σαν τὸν κόσμον νὰ τις ξαναγρίσω. Καὶ
τὰ συγκινητικὰ τους ἀληθινὰ γράμματα,
πού τὰ φυλάω σὰ μιά ἀπὸ τις ὡραιότε-
ρες ἀναμνήσεις τῆς ζωῆς μου, μὲ κατὰ-
φεραν νὰ παρατήσω τὴν ἀπόφασή μου
ἐκείνη. Ἀπὸ τότε μάλιστα ἔδωσα καὶ μιά
ἐπίσημη ὑπόσχεση: ὅτι καὶ τίποτ' ἄλλο
νὰ μὴν ἔγραφα, τις «Ἀθηναϊκὲς Ἐπιστο-
λές» θὰ τις ἐξακολουθοῦσα, ὅσο θὰ ζοῦσα
ἀκόμη, κι' ὅσο θὰ ἔχω τὴ δύναμη νὰ κρατῶ
στὰ χέρια μου πέννα. Τὴν ὑπόσχεσή
μου αὐτὴ τὴν ἐκράτησα καὶ θὰ τὴν
κρατήσω ὅσο μπορῶ, — κι' ὁ Θεὸς πᾶ
ξέρει ὡς πότε, — θὰ γράφω «Ἀθηναϊ-
κὲς Ἐπιστολές», θὰ μιλῶ ἀπ' αὐτὴ τὴ
στέγη, μιά φορά τὴν ἐβδομάδα, μὲ τάγα-
πημένα μου παιδιὰ. Καὶ θὰ τοὺς λέω
κάθε φορά ὅτι, κρὶν καλὸ, ἡ θάπαντῶ

σ' ὅ,τι μὲ ρωτοῦν, ἂν εἶναι βέβαια ἐν-
διαφέρο.

Γιατὶ γράμματα μ' ἐρωτήσεις καὶ
ἀπορίες λαβαίνω καθεμέρα. Ἄλλος θέ-
λει νὰ τοῦ ἐξηγήσω τοῦτο, ἄλλος θέλει
νὰ μιλήσω γιὰ ἐκεῖνο... Φυσικὰ ὅμως
δὲν μπορῶ νὰ παντῶ σ' ὅλα μὲ Ἀθηναϊ-
κὴ Ἐπιστολή. Διαλέγω μόνο τὰ ζητή-
ματα ἐκεῖνα πού μπορεῖ νὰ ἐνδιαφέρουν
ὄχι μόνο κείνον πού μοῦ γράφει, ἀλλὰ
κι' ἄλλους πολλούς, ἂν ὄχι τοὺς περισ-
σότερους. Γιὰ τὰλλα παρκαλῶ τὴ Διά-
πλασι καὶ διαβιβάζει μιά σύντομη ἀπάν-
τησή μου μὲ τὴν Ἀλληλογραφία της.
Ἐπειτα εἶναι καὶ μερικὰ ἐνδιαφέροντα
θέματα, πού γι' αὐτὰ ὅμως ἔγραφα
κι' ἄλλη φορά. Δὲν μπορῶ βέβαια νὰ
ξαναγράψω γιὰ τὸ ἴδιο πρᾶγμα, ἐκτός
ἂν ἔχω νὰ πῶ ἄλλα. Ἐνας λόγος
ἀκόμα πού πρέπει νὰ μαζευθοῦν καὶ
νὰ τυπωθοῦν σὲ δυὸ-τρεις τόμους οἱ
κυριότερες ἀπὸ τις Ἐπιστολές τῆς
Εἰκοσιπενταετίας. Γιὰ πολλὰ, πολλὰ
ζητήματα πού τὰ πασχολοῦν, τὰ παιδιὰ
μας θάδρισκαν ἐκεῖ τὴν ἀπάντησή καὶ
τότε θὰ μ' ἐρωτοῦσαν γιὰ ἄλλα, πὺς νέα.

Αὐτὰ εἶχα σήμερα νὰ σᾶς πῶ μὲ τὴν
εἴσοδο τῆς Διαπλάσεως στὸ 47ο καὶ
μὲ τὴ συμπλήρωση τῆς Εἰκοσιπενταε-
τίας μου. Δὲν μπορῶ βέβαια νὰ κρὶνω
ἐγὼ ὁ ἴδιος τὸ ἔργο μου, οὔτε νὰ εἰμαι
βέβαιος γιὰ τὴν ὠφέλειά του. Ἀν ὠφελῇ
ὅμως τὰ Ἑλληνόπουλα ὅπως νομίζω
κι' ὅπως λένε ἄλλοι, ὁ Θεὸς πού τὸ
ξέρει καλὰ, ἂς μοῦ δίνῃ ζωὴ καὶ δύναμη
νὰ τὸ ἐξακολουθήσω...

Σὰς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΓΕΡΟΘΩΜΑ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΚΑΞ COLOMBE
ΒΡΑΒΕΥΜΕΝΟ ΑΠΟ ΤΗ ΓΑΛΛΙΚΗ ΑΚΑΔΗΜΙΑ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Α'.

Οἱ μύλοι τοῦ Γεροθωμά

Εκεῖνο τὸν καιρὸ, — πάνε πενήντα
χρόνια τώρα, — γύριζε στοὺς δρόμους
ἕνας γέρος ψηλὸς μὲ μακριὰ γένεια,
πού καθὼς τὸν ἔδλεπαν τὰ μικρὰ παι-
διὰ, ἐφώναζαν: «Νὰ ὁ Γεροθωμάς!
νὰ τον!» Πρὶν ἀκόμα φανεῖ, ἀκουγό-
ταν ἀπὸ μακριὰ οἱ μονότονοι ἦχοι τῆς
φλογέρας του, καὶ τότε τὰ παιδιὰ
ἔλεγαν στὶς μητέρες τους: «Μαμμά,
νὰ ὁ Γεροθωμάς!» Αὐτὸ ἐσήμαινε:
«Δὸς μου μιά πεντάρα!» Καὶ μὲ τὴν
ἀλήθεια, ἔπρεπε νάχει κάνει μεγάλον
σφάλμα ἕνα παιδί, γιὰ νὰ τοῦ ἀρνηθεῖ
ἡ μητέρα του τὴν πεντάρα πού μὲ τέ-
τοιο τρόπο τῆς ζητοῦσε...

Σὲ λίγο ἔπαυε ἡ φλογέρα κι' ἀκου-
γόταν ἡ ἐλκυστικὴ φωνὴ τοῦ Γερο-
θωμά:

Κλάψτε, κλάψτε, παιδιά,
γιὰ νὰ σᾶς πᾶρῃ ἡ μαμμά
Μύ-υ-λους τοῦ Γεροθωμά!

Κι' εὐθὺς παρουσιαζόταν στὴ γωνιά

τοῦ δρόμου ὁ γέρος μ' ἕνα κοντάρι στὸ
χέρι, πού στὴν ἄκρη του ἦταν μπηγ-
μένοι ἕνα σωρὸ μικροὶ ἀνεμόμυλοι καὶ
τὰ χάρτινα φτερά τους γυρίζανε στὸν
ἀέρα. Ἦταν διαφόρων χρωμάτων αὐ-
τοὶ οἱ μύλοι: κόκκινοι, κίτρινοι, πρά-
σινοι, γαλάζιοι κι' ἦταν μιά χερὰ νὰ
τοὺς βλέπει κανεὶς κει-πάνω, στὴν
ἄκρη τοῦ κονταριοῦ φάνταζαν σὰ μιά
μεγάλῃ ἀνθοδέσμη. Μὰ ἡ χαρὰ τῶν
παιδιῶν ἦταν ἀκόμα μεγαλύτερη ὅταν
ἀγόραζαν τὸ μύλο κι' ἔτρεχαν μαζί του
τρελὰ ἡ τὸν ἐμπηγαν σὲ μιά γάστρα,
στὸ παράθυρο, καὶ περίμεναν νὰ φυ-
σήσει ἀέρας γιὰ νὰ γυρίσει. Τοὺς φαι-
νόταν ὅμοιοι κι' ἀπαράλλαχτοι μὲ τοὺς
ἀληθινούς ἀνεμόμυλους πού ἀλέθουν τὸ
στάρι. Τάχα δὲν ὑπῆρχαν τόσα ἄλλα
ὥραϊα παιχνίδια, κοῦκλες μὲ μετα-
ξωτὰ, καραγκιόζιδες, ἀλογάνια; Τί τὰ
θέλετε! ἀπ' ὅλα περισσότερο ἄρσαν
στὰ παιδιὰ οἱ μύλοι τοῦ Γεροθωμά.

Μὰ ποῖος ἦταν αὐτὸς ὁ Γεροθωμάς;
Τὸ εἶπαμε: ἕνας γέρος πού πουλοῦσε
στοὺς δρόμους χάρτινους
μύλους γιὰ τὰ παιδι-
α. Θάταν ὡς ἐξήντα
χρονῶν, οὔτε ὁμορφος
οὔτε ἀσχημος, καὶ φο-
ροῦσε ἕνα παλιὸ παν-
ταλόνι σταχτύ, ἕνα βαθυ-
πράσινο ἐπανωφόρι πού
ἔφτανε ὡς τὰ στραγάλια
του καὶ κασκέτο μὲ πλα-
τὺ κεραμίδι.

Δὲν εἶχε πολὺ στερεὸ
τὸ βῆμα· κλονιζόταν λί-
γο καθὼς περπατοῦσε. Οἱ
κακὲς γλῶσσες ἔλεγαν
πὼς τὴν αἰτία τὴν ἤξε-
ραν οἱ ταβέρνες τῆς χώ-
ρας· ἀλλὰ οἱ κακὲς γλῶσ-
σες δὲ λένε πάντα τὴν ἀλήθεια. Γιατὶ
ἂν ὁ Γεροθωμάς ἀγαποῦσε νὰ δροσί-
ζῃ κάπου-κάπου τὸ λαρύγγι του, δὲν θὰ
πεῖ πὼς ἔπινε περισσότερο ἀπ' ὅσο δι-
ψοῦσε. Μόνο πού κάποτε διψοῦσε πε-
ρισσότερο καὶ συ-
χνότερα. Μιά φο-
ρὰ μάλιστα παρα-
πάτησε καὶ ξαπλώ-
θηκε χάμω μὲ
τοὺς μύλους του·
ἀλλ' αὐτὸ ἔγεινε
ἐδῶ καὶ ὀκτὼ-δέκα
χρόνια.

Κακὸς ἀνθρώπος
βέβαια δὲν ἦταν,
γιατὶ ποτὲ δὲν ἔ-
καμε κακὸ σὲ κα-
νένα· μὰ δὲν ἦταν
οὔτε καλός, γιατί
δὲν ἔκαμε καλὸ.
Ἦταν ἀδιάφορος, δὲν τὸν ἐνοιαζε γιὰ
τίποτα καὶ δὲν ἀγαποῦσε παρὰ τὴν
ἡσυχία του. Ἡ μόνη δουλειὰ ἦταν

νὰ φτιάχνει χάρτινους μύλους καὶ νὰ
τοὺς πουλεῖ· κι' ἀφοῦ πουλοῦσε ὅσους
χρειαζόνταν γιὰ νὰ βγάλει τὸ ψωμί
του, γύριζε στὴν κάμαρά του, ἄφινε
τὸ ἀπούλητο ἐμπόρευμα καὶ ξαναδύνανε
καπνίζοντας. Χρήματα στὴ μπάντα,
κομπόδεμα, ἀποθεματικὸ κεφάλαιο νὰ
ποῦμε, δὲν εἶχε· ἀλλὰ καὶ τί τὸ ἤθελε,
ἀφοῦ δὲν εἶχε οὔτε χρέη;

Ἄν ὁ Γεροθωμάς ζοῦσε στὴν ἀρχαία
Ἑλλάδα, ἀντὶ γιὰ κάμαρα θάχε πιθάρι
καὶ θάπινε νερὸ μὲ τὰ χέρια του ὅπως
ὁ Διογένης. Ζώντας ὅμως στὸν καιρὸ
του καὶ στὸν τόπο του, δὲν εἶχε πι-
θάρι, ἀλλὰ μιά ἐλεεινὴ κάμαρα, καὶ
δὲν ἔπινε νερὸ μὲ τὰ χέρια, ἀλλὰ δρό-
σιζε τὸ λαρύγγι του στὴν ταβέρνα. Τὰ
μόνα του ἐπιπλά ἦταν ἕνα τραπέζι κου-
τό, πού γιὰ νὰ στέκεται ὀρθόν, ἔπρεπε
νὰ τὸ στηρίξῃ στὸν τοῖχο, — αὐτὸ δὲ
ἦταν καὶ τὸ ἐργαστήρι του, ἀπάνω
σ' αὐτὸ ἔφτιανε τοὺς μύλους του, — κι'
ἕνα χοντρὸ κούτσουρο πού τοῦ χρησί-
μευε γιὰ σκαμνί. Κι' ἡ κάμαρά του

«Νά, ὁ Γεροθωμάς! νὰ τον!» (Σελ. 4, στ. γ').

βρισκόταν στὸ τέταρτο πάτωμα ἐνὸς
μεγάλου παλιόσπιτου, ὅπου πολλοὶ καὶ
διάφοροι ἄνθρωποι κατοικοῦσαν, κάθε
καρυδιάς καρύδι πού λένε...

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Β'.

Ἡ διανομὴ μιᾶς κληρονομιάς

Ἐνα βράδι, ὁ Γεροθωμάς γύριζε
στὴν κάμαρά του εὐχαριστημένος. Εἶχε
πουλήσει ἀρκετοὺς μύλους γιὰ νὰ φάει
δυὸ μέρες· καὶ συλλογιζόταν νὰ μείνει
στὸ σπίτι καὶ νὰ ἡσυχάσει ὅλη τὴν
ἄλλη μέρα. Ἐπειδὴ ὅμως ἦταν διψα-
σμένος, μπῆκε περνώντας στὴν ταβέρνα
τοῦ φίλου του τοῦ κύρ-Μιχάλη, νὰ κα-
θήσει λίγο καὶ νὰ πιεῖ.

— Καλησπέρα, κύρ-Μιχάλη, τοῦ εἶπε.

— Καλὸ στὸ σύντεκνο. Πῶς πῆγε
σήμερα ἡ μέρα;

— Καλὰ, δόξα σοι ὁ Θεός· καὶ σύ;
πῶς πάνε οἱ δουλειές;

— Κι' ἐγὼ καλὰ, πρῶτα ὁ Θεός.

— Καὶ τώρα... τί θὰ μοῦ δώσεις
γιὰ νὰ βρέξω τὸ λαρύγγι μου;

— Τί ἄλλο, Γεροθωμά μου, παρὰ

ἕνα κατσταράκι καλὸ κρασί σπιτικό;
— Καλὰ, κύρ-Μιχάλη, φέρε μου τὸ
κατσταράκι καὶ ὕστερα βλέπουμε!...

Κι' ὁ Γεροθω-
μάς κάθησε σ' ἕνα
τραπέζακι, στὴν
ἄκρη.

Ἀντίκρου του,
σ' ἄλλο τραπε-
ζάκι, καθόνταν
τρεις ἄνθρωποι,
πού καὶ τὰ μου-
τρα τους ἦταν ὑ-
ποπτα καὶ τὰ
ρούχα τους πολὺ
παράξενα. Καὶ
κοντὰ τους ἕνα
μικρὸ κορίτσι,
ἕνα κοριτσάκι,
χλωμὸ κι' ἀδύνατο, πού φαίνονταν καὶ
κτακουρασμένο καὶ νυσταγμένο. Οἱ
τρεις ἐκεῖνοι ἔπιναν καὶ μιλοῦσαν· καὶ
τὸ κοριτσάκι προσπαθοῦσε νὰ σταυρώ-
σει ἀπάνω στὸ τραπέζι τὰ ἰσχνὰ χε-
ράκια του, νὰ τὰ κάνει
μαξιλάρι καὶ νὰ κουμ-
πήσει τὸ κεφάλάκι του·
ἀλλὰ εὐθὺς τὸ ἔπαιρνε
ὁ ὕπνος· τὰ ματάκια του,
κατακόκκινα, λὲς κι' εἶ-
χε κλάψει πολὺ, ἐκλείναν
μονάχα τοὺς τὰ χερά-
κια γλυστροῦσαν κι' ἡ
μικρὴ ἔχανε τὴν ἰσορ-
ροπία καὶ κινδύνευε νὰ
πέσῃ χάμω στὶς πλάκες.
Τότε τὴν ἀρπάζε κά-
ποιος ἀπὸ τοὺς τρεις καὶ
τὴν ξανακάθιζε σὲ τὸ
σκαμνὶ μὲ τρόπο τραχὺ
καὶ βίναυσο.

Ὁ Γεροθωμάς ὥσπ-
σο κάπνιζε τὸ τσιγάρο του καὶ ρο-
φοῦσε τὸ κρασάκι του. Εἶχε ὅμως τὸ
νοῦ του καὶ στὸ ἄντικρινὸ τραπέζι,
γιατὶ τὸ κοριτσάκι ἐκεῖνο, μόλις τὸ
εἶδε, τοῦ κίνησε τὴ συμπάθεια.

Ἦστερ' ἀπὸ κάμποση ὥρα, σηκώ-
θηκε ὁ πὺς νέος ἀπ' τοὺς τρεις, φω-
νάζοντας:

— Ἄ, μὰ δὲν ὑποφέρεσαι μὲ τὴ νύ-
στα σου! Ἐλα νὰ σὲ βάλω νὰ κοιμη-
θεῖς ἐκεῖ κοντὰ στὴ φωτιά.

Καὶ πῆρε τὴ μικρὴ στὰ χέρια του
καὶ τὴν κάθισε στὸ πέτρινο πεζούλι τοῦ
τσακιού.

(Μετάφραση Π. Γ. Φ. καὶ Γ. Ε.)
(Ἀκολουθεῖ)

ΡΗΤΑ

35

Ὅποιος κάνει καλοσύνη
Δυστυχῇ γιὰ νὰ βοηθήσει,
Μὰ χωρὶς νὰ ὑπολογίσει
Ὅτι κατὰ τὰ κερδισί, —
Βρίσκει τὴν εὐγνωμοσύνη
Ποῦ ἄγιο φῶς στὸν κόσμο χύνει.
CHRF

ΟΔΗΓΟΣ ΤΟΥ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΟΥ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΙΣΧΥΕΙ ΑΠΟ 1^{ΗΣ} ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1924 ΚΑΙ ΚΑΤΑΡΓΕΙ ΚΑΘΕ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΝ

Ο συνδρομητής ή αναγνώστης, που επιθυμεί να λάβη μέρος στην κίνηση του περιοδικού μας, πρέπει να διαβάσει με πολλή προσοχή αυτόν τον Οδηγό, για να μάθη όλους τους κανονισμούς και να συμμορφώνεται.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'

Η «Διάπλασις τῶν Παίδων».—Α' καὶ Β' Περίοδος.—Ο Τόμος τῆς «Διαπλάσεως».—Η ὕλη τῆς «Διαπλάσεως».—Τόμοι Α' καὶ Β' Περίοδος.—Η συνδρομή τῆς «Διαπλάσεως».—Η ταῖνα τοῦ συνδρομητοῦ.—Ἀλλοιῶν ταῖνας ἢ διευθύνσεις.—Τὰ ὅπλα τοῦ συνδρομητοῦ.—Τὰ προνόμια τοῦ Συνδρομητοῦ.

1.—Η «Διάπλασις τῶν Παίδων», περιοδικὸν γιὰ παιδιά καὶ ἐφήβους, ἰδρύθηκε τὸ 1879 ἀπὸ τὸν κ. Νικόλαον Π. Παπαδοπούλου, πού ἀκόμα τὴν ἐκδίδει καὶ τὴν διευθύνει. Στὴν ἀρχή, (Α' Περίοδος), ἔβγαυε μιά φορά τὸ μῆνα μὲ 16 σελίδες σὲ μικρότερο σχῆμα ἀπ' τὸ σημερινόν. Ἐπειτα ἔβγαυε δεκαπενθήμερη. Κι' ἀπὸ τὸ 1894 ἔβγαυε ἑβδομαδιαία. Ἀπὸ τότε ὅμως ἔβγαυε τὴν 8, μεγάλωσε τὸ σχῆμα τῆς καὶ μπήκε σὲ Β' Περίοδον, αὐτὴ πού ἐξοκολοῦθε. 2.—Σήμερα ἡ «Διάπλασις» βγαίνει κάθε Σάββατο. Τὸ ἔτος τῆς ἀρχίζει τὴν 1 Δεκεμβρίου καὶ τελειώνει τὴν 30 Νοεμβρίου, (αὐτὸ εἶναι τὸ διαπλασιακὸ λεγόμενον ἔτος.) Κι' ὁ Τόμος τῆς περιλαμβάνει τὰ φύλλα 12 μηνῶν, 52 ἢ 53, καὶ ἔχει 416—421 σελίδες, μὲ 200—300 εἰκόνες.

3.—Ἡ ὕλη τῆς «Διαπλάσεως», κατὰ τὸ ἀνέκαθεν πρόγραμμά της, (ἐκτείνει ἅμα καὶ διδάσκει) εἶναι κυρίως μορφωτικὴ καὶ ἡθικοπλαστικὴ, καὶ κατὰ δεύτερον λόγον πραγματογνωστικὴ καὶ ἐγκυκλοπαιδική. Δημοσιεύει τρία ἢ τέσσαρα μυθιστορήματα τὸ ἔτος, γιὰ μικρότερα ἢ μεγαλύτερα παιδιά, χρονολογημένα σὲ θέματα καὶ ζητήματα πού ἐνδιαφέρουν τὸν παιδικὸν κόσμον, (Ἀθηναϊκὰ Ἐπιστολάκια), διηγήματα διάφορα, ποιήματα, θεατρικὰ ἔργα γιὰ παιδιά, γινώμικα κτλ. κτλ. Ὅλα αὐτὰ γράφονται ἢ μεταφράζονται ἀπὸ τοὺς τακτικούς της συνεργάτες, γνωστούς καὶ διαλεκτούς λογοτέχνες. Οἱ συνδρομηταὶ δὲν δημοσιεύουν στὸ φύλλον παρὰ Πνευματικὴς Ἀσκήσεως, Παιδικὰ Πνεύματα, Μικρὰ Ἀγγελίαι καὶ μικρὰ λογοτεχνικά τους ἔργα στὴ Σελίδα Συνεργασίας Συνδρομητῶν. (Γιὰ ὅλα αὐτὰ βλέπε πρὶν κατὰ τὰ σχετικὰ Κεφάλαια.)

4.—Οἱ ἴδιοι κατὰ τὸ σχῆμα καὶ ἀνάλογον κατὰ τὸν ὅγκον εἶναι καὶ ὅλοι οἱ προηγούμενοι τόμοι τῆς Β' Περιόδου, ἀπὸ τὸ 1894 καὶ ἔδωθε. Ὑπάρχει ὅλη ἡ σειρά. Καὶ κάθε τόμος πωλεῖται : ἀρραφὸς δρ. 70 καὶ ραμμένος δρ. 75. Μὲ τὰ ταχυδρομικὰ γιὰ τὸ Ἐσωτερικόν, ὁ ἀρραφὸς δρ. 72

καὶ ὁ ραμμένος δρ. 80. Γιὰ τὸ Ἐξωτερικόν, ὁ ἀρραφὸς δρ. 75 καὶ ὁ ραμμένος δρ. 87. 5.—Τῆς Α' ὁμοῦ Περιόδου (1879—1893) οἱ τόμοι εἶναι μικρότεροι καὶ λεπτότεροι, —γιατὶ κάθε τόμος περιλαμβάνει τὰ φυλλάδια μίας μόνο ἐφημερίδας, δηλαδὴ δώδεκα δεκαεξαεπίδια—καὶ ἀπὸ τούτων 24 πού ἀποτελοῦν τὴν Α' Περίοδον, δὲν ὑπάρχουν πιά παρὰ ὁ 7ος, ὁ 12ος, ὁ 14ος, ὁ 18ος, ὁ 19ος καὶ ὁ 20ός. Καθένας πωλεῖται δρ. 25, καὶ μὲ τὰ ταχυδρομικά, δρ. 26 γιὰ τὸ Ἐσωτερικόν καὶ δρ. 30 γιὰ τὸ Ἐξωτερικόν. (Τόμοι χρυσόδετοι δὲν ὑπάρχουν.)

6.—Γιὰ νὰ γίνῃ κανεὶς συνδρομητὴς στὴ «Διάπλασι», πρέπει νὰ στείλῃ τὸν ἀποκατεπώνυμόν του διόγραφον, καθυρὸν, καὶ μὲ τὸν ὄνομα τοῦ πατέρα του (ἀπαραίτητον γιὰ νὰ μὴ γίνῃται σύγχυση) καὶ τὴν διεύθυνσίν του, μαζί μὲ τὸ ἀντίτιμον τῆς συνδρομῆς. Γιὰ τὸ Ἐσωτερικόν, ἡ ἐτήσια εἶναι δρ. 50, ἡ ἐξάμηνια δρ. 28 καὶ ἡ τριμηνία δρ. 15. Γιὰ τὴν Αἴγυπτον, ἡ ἐτήσια γρόσια διατ. 50, γιὰ τὴν Ἀμερικὴν δολλάρια 4 καὶ γιὰ ὅλα τὰλλα μέρη τοῦ Ἐξωτερικοῦ, σελίνια 10, (ἡ ἐξάμηνια καὶ τριμηνία ἀναλόγως.) Τὸ φύλλον, γιὰ τὸ Ἐσωτερικόν δραχ. 150, καὶ γιὰ τὸ Ἐξωτερικόν 2 1/2 πένες. (Καὶ τὸν προηγούμενον ἑτῶν τῆς Β' Περιόδου τὰ φύλλα, τὸ ἴδιον.)

7.—Οἱ συνδρομὲς ἀρχίζουν ἀπὸ τὴν 1η οἰουδμήτου μηνός. Ἀλλὰ ὁποῦ μῆνα καὶ ἂν γραφῇ ἕνας συνδρομητὴς, εἴτε σὲ τὸ μέσον εἴτε καὶ σὲ τέλος τοῦ διαπλασιακοῦ ἔτους, μπορεί, ἂν θέλῃ, νὰ κάμῃ τὴν συνδρομὴν του νὰ ἀρχίσῃ ἀπὸ 1ης Δεκεμβρίου, ἀρκεῖ νὰ τὸ δηλώσῃ κατὰ τὴν ἐγγράφον του, καὶ τότε λαβαίνει καὶ τὰ προηγούμενα φύλλα, ὅσα ἔχουν βγῇ μέχρι τοῦ μηνὸς πού ἐγγράφεται, γιὰ νὰ ἔχῃ διόλκιμον τὸν τόμον καὶ τὰ μυθιστορήματά του ἐξ ἀρχῆς.

8.—Ὁ συνδρομητὴς λαβαίνει τὸ φύλλον ταχυδρομικῶς, μὲ τὴν διεύθυνσιν πού δίνει ὅταν πρωτογράφεται, τυπωμένη σὲ περιλάλημα ἢ στὴν ταῖνα τοῦ φύλλου. Τὴν πρώτην φορά, ἡ ταῖνα αὐτὴ τοῦ τυπώνεται χάρισμα. Ὅταν ὅμως ὁ συνδρομητὴς ἀλλάξῃ διεύθυνσιν, πρέπει, γιὰ νὰ τοῦ τυπωθῇ καινούργια ταῖνα, νὰ στείλῃ γι' αὐτὴν, μαζί μὲ τὴν παραγγελίαν τῆς ἀλλαγῆς, δρ. 2,50.

9.—Καμιὰ φορά, ὁ συνδρομητὴς λαβαίνει τὸ φύλλον μὲ ταῖνα χειρόγραφον, ἀλλὰ προσωρινῶς ὡς πρὶν ἐλθῇ ἡ σειρά τῆς νὰ τυπωθῇ.—Οἱ ἀριθμοὶ καὶ τὰ στοιχεία πού ἔχει κάθε ταῖνα συνδρομητοῦ (π. χ. Ω—μζ, 18 κτλ.) εἶναι γιὰ τὴν ὑπηρεσίαν τῆς διεκ-

περαίωσης καὶ δὲν ἐνδιαφέρουν καθόλου τὸν συνδρομητὴν.

10.—Ἡ διεκπεραίωσις τοῦ φύλλου γίνεται τακτικώτατα, μὲ μεγάλη προσοχὴ καὶ αὐστηρὸν ἐλεγχον. Γιὰ νὰ μὴ λάβῃ λοιπὸν ἕνας συνδρομητὴς τὸ φύλλον του, ἢ ἡ διεύθυνσιν πού ἔδωκε δὲν θά αἰσωνετῇ καὶ ἀρκετῇ, ἢ τὸ φύλλον θά χάθηκε σὲ τὴν χιτρομείον. Ἡ «Διάπλασις» ὅπως δὲν δὲν εἶναι ὑποχρεωμένη νὰ ξαναστέλλῃ φύλλα πού τὰστέλλει μιά φορά. Γι' αὐτὸ, κάθε παραγγελία γιὰ περασμένον φύλλον πρέπει νὰ συνοδεύεται μὲ τὸ ἀντίτιμον.

11.—Ἄμα λήξῃ ἡ συνδρομὴ του, ὁ συνδρομητὴς, ἂν δὲν θέλῃ νὰ ἐξακολουθήσῃ, πρέπει νὰ ἐπιστρέψῃ τὸ πρῶτον φύλλον πού θά λάβῃ μετὰ τὴν λήξιν, μαζί μὲ τὴν ταῖνα του καὶ μὲ τὴν λέξιν «ἀπαράδεκτον». Ἄλλως πρέπει νὰ ἀναγνωρῇ τὴν συνδρομὴν του ἀμέσως, στέλλων τὸ ἀντίτιμον, μὲ τὴν ταῖνα του πάλι. Τὸ πρῶτον ἔτος τοῦ καλοῦ συνδρομητοῦ εἶναι ἡ ἐγκαίριος ἀνανέωσις τῆς συνδρομῆς του.

12.—Ὁ συνδρομητὴς ἔχει πολλὰ ὀφειλὰ καὶ ἡθικὰ ὀφειλόμενα, προνόμια καὶ δικαιώματα, πού δὲν τὰ ἔχει ὁ ἀπλὸς ἀγοραστής. Καὶ πρῶτα πρῶτα πληρώνει τὸ φύλλον κατὰ τὸν ἀριθμὸν πού τὸν γράφει ἢ τὸ πρῶτον. Ἐπειτα ἔχει τὸ δικαίωμα, αὐτὸς καὶ τ' ἀδελφία του, ὅσα θέλουν, νὰ πάρουν ψευδώνυμον. Συνδρομητὴς δὲ, ἢ ἀδελφὴ συνδρομητοῦ μὲ ψευδώνυμον, ἔχει τὸ δικαίωμα α') νὰ λαβαίνει μέρος σ' ὅλους τοὺς Διαγωνισμοὺς δωρεάν (ἐνῷ οἱ ἀγορασταὶ, οἱ συνδρομηταὶ καὶ τὰδελφία των πού δὲν ἔχουν ψευδώνυμον, πληρώνουν γι' αὐτοὺς χωριστά.) β') νὰ ἀλλογραφῇ μὲ τὴν «Διάπλασιν» τακτικά, καὶ γ') νὰ γράφῃ στὴ Σελίδα τῆς Συνεργασίας. Ἡ Ἀλληλογραφία καὶ ἡ Σελὶς εἶναι διὸ σπουδαία προνόμια ἀποκλειστικὰ ἐκείνων πού ἔχουν ψευδώνυμον. Ἀλλὰ μόνο οἱ συνδρομηταὶ καὶ τὰδελφία των συνδρομητῶν ἔχουν δικαίωμα ψευδωνύμου. (Βλέπε Κεφ. Β)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'

Κανονισμοὶ τῶν Ψευδωνύμων.—Τὸ Δημοψήφισμα.

1.—Τὸ ψευδώνυμον χρειάζεται προπάντων γιὰ νὰ μπορῇ τὸ παιδί νὰ λαβαίνει μέρος πρὶν ἐλευθέρως στὴν κίνηση τοῦ περιοδικοῦ, πρὶν ὅσο θά μπορούσε ἂν ἦταν ὑποχρεωμένο νὰ φαίνεται παντοῦ μὲ τὸν ὄνομα του, καὶ πρὸ πάντων στὴν Ἀλληλογραφίαν, ὅπου ἡ Διάπλασις συμβουλεύει σὰ μητέρα τὰ παιδιά της, τὰ νοθεύει καὶ κάποτε τὰ μαλώνει. Γι' αὐτὸ τὸ

ψευδώνυμον πρέπει νὰ κρατιέται μυστικόν. (ἂν εἶναι τρόπος, νὰ μὴν τὸ ξερῇ παρὰ ἐκεῖνος πού τὸ ἔχει καὶ ἡ Διάπλασις.) Ἀλλὰ ἐκτός ἀπ' αὐτὴ τὴν σκοπιμότητα, τὸ ψευδώνυμον εἶναι καὶ μιὰ παλιά, λογοτεχνικὴ καὶ ποῦμε, συνήθεια, —ἀφοῦ καὶ πολλοὶ μεγάλοι παῖδων ψευδώνυμον γιὰ νὰ δημοσιεύουν τὰ ἔργα τους, —καὶ πάντα τὸ «σολόνι» τῆς «Διαπλάσεως» στολίζεται καὶ φαίνεται καλὴν μετὰ τὴν κομψὴ καὶ νόστιμη ψευδωνυμικὰ των παιδιῶν τῆς παρ' ἂν εἶχε τὰληθινὰ τους ὀνόματα. Τὸ ἴδιο κερδίζει καὶ ἐκεῖνος πού παρουσιάζεται καὶ γνωρίζεται μ' ἕνα ὀνόματι ψευδωνύμου πού εἶναι πιά τὸν ὄνομα του. Γι' αὐτὸ πρέπει νὰ διαλέγῃ κανεὶς ὅσο τὸ δυνατόν ὀραϊότερον ψευδώνυμον καὶ νὰ μὴν τὸ ἀλλάξῃ συχνά. Ἄλλως τε πρὸς αὐτὸν τὸν σκοπὸν γίνεται καὶ Διαγωνισμὸς Ψευδωνύμων (Δημοψήφισμα, βλέπε πρὶν κατὰ § 9.) καὶ βραβεύονται κάθε χρόνον τὰ ὀραϊότερα.

2.—Τὸ ψευδώνυμον εἶναι πάντα μιὰ λέξη ἢ μιὰ φράσις ἀπὸ δύο λέξεις (ὡς καὶ μὲ τὸ ἄρθρον τρεῖς.) Π. χ.: Ἀἰῶνα, ἢ Φαληρικὴ Ἀἰῶνα, ἢ Ἀἰῶνα τοῦ Φαληρίου. Ἐκτενέστερα ψευδώνυμα δὲν ἐπιτρέπονται. Ἐπίσης δὲν ἐπιτρέπονται τὰ ξενικά μὲ λατινικὰ στοιχεῖα (πάντα μ' ἑλληνικά) καὶ τὰ κατὰ τὰ ἑλληνικά, καθὼς καὶ τὰ ὀνόματα ἐπιφανῶν ζώντων προσώπων.

3.—Ὅποιοι θέλει νὰ πάρῃ ψευδώνυμον, —μόνον συνδρομητὴς, ἐννοεῖται ἢ ἀδελφὸν του, —πρέπει νὰ στείλῃ 5 δραχμὲς γιὰ δικαίωμα καὶ πέντε—ἕξ ψευδώνυμα μαζί τῆς ἀρεσκείας του. Ἀπ' αὐτὰ ἡ Διάπλασις τοῦ ἐκλέγει ἕνα, τὸ καλὺτερον κατὰ τὴν κρίσιν της, καὶ τὸ δημοσιεύει σὲ μιὰ ἰδιαίτη στήλῃ τῆς «Ἀλληλογραφίας» πού ἐπιγράφεται «Ἐγκρίσεις Ψευδωνύμων». Στὴ στήλῃ αὐτῇ, κάθε ψευδώνυμον συνοδεύεται ἀπὸ τὰ ἑλληνικά του παιδιῶν πού τὸ παίρνει (ἢ καὶ ἀπὸ ψεύτικα ἀρχικά, ἢ ἄλλα διακριτικὰ σημεῖα πού στέλλει, ἂν θέλῃ, γιὰ περισσότερη μυστικότητα), καὶ ἀπὸ ἕνα α. ἂν τὸν περνοῦν ἀνίκη σὲ κορίτσι, ἢ ἀπὸ ἕνα κ. ἂν ἀνίκη σὲ κορίτσι.

4.—Ἀλλὰ ἕνας σ' ἑνὸς μηνὸς μπορεί, ἂν θέλῃ, νὰ πάρῃ καὶ δύο ἢ καὶ περισσότερα ψευδώνυμα, γιὰ νὰ μεταχειρίζεται πότε τοῦτο καὶ πότε τὸ ἄλλο. Ἐννοεῖται ὅτι γιὰ κάθε ψευδώνυμον πρέπει νὰ πληρώσῃ χωριστὰ 5 δραχμὲς. Ἀλλὰ ὅσα ψευδώνυμα καὶ ἂν ἔχῃ, πάντα ἕνας θεωρεῖται καὶ μόνον ἀπὸ ἕνα ἔργον του ἢ ἀπὸ μὴν ἑνὸς μηνὸς πού μπορεί νὰ στείλῃ σὲ κάθε Διαγωνισμὸν, μ' ἕν ἀπὸ τὰ ψευδώνυμα του, ὅποιο θέλει κάθε φορά. (Ἀκολουθεῖ)

Τὸ καλὺτερον ὄνομα
τῆς Πρωτοχρονιάς εἶναι
Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»
ΤΟΥ 1924
Τὸν βρίσκετε στὸ Γραφεῖο μου
καὶ σὲ τὰ κεντρικὰ Βιβλιοπωλεῖα

ΓΙΑ ΤΟ ΜΝΗΜΕΙΟ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΗ

Ε' Δελτίο Εισφορῶν

Ἀπὸ τὸ Δ' Δελτίο (ἰδὲ
φυλ. 53) Δρ. 2968.50
Γιασεμὶ 15.—
Ἀγγ. Δ. Διαμαντόπουλος 12.50
Ἐλ. Π. Παπαγιαννοπούλου 10.—
Ἀραπάκι 10.—
Κωνστ. Γ. Δαζιῆς 10.—
Μαρία Δ. Γκούσκου, ἰδι-
κά της δρ. 15 καὶ ἀ-
κόμη δρ. 53 πού ἐμά-
λυνε ἀπὸ τὸ προσω-
πικὸν τοῦ ἐν Ζακύνθῳ
ὕποκαταστήματος τῆς
Ἐθν. Τραπεζῆς. 68.—
Φαληρικὴ Ἀἰῶνα 15.—
Φιλόσοφος 10.—
Ἀθαν. Δ. Ζωρομαλίδης 5.—
Ἐδωγγεῖα Πιπιδάων 5.—
Χριστὶνα Δουδούρη 5.—
Καλλιόπη Κουκουπάνη 12.50
Ἐλίζα Χ' Κωνσταντίνου 5.—
Χείμαρρος 10.50
Δανὴν Ἀνδρ. Κινδάρη 15.50
Δουλοῦκα Δ. Δαλέγκα 10.—
Μαργαρίτα Ε. Μελιδώνη 25.—
Μαρία τοῦ Βύρωνος 20.—
Ἐλένα Π. Μανουσακή 10.—
Ἐλένη Σ. Λιδιέρτου 10.—
Ζωή Α. Βελισσέρτου 10.—
Ἐλένη Ν. Πατζί 10.—
Ἀνδρέας Δ. Μαχαίρας 25.—
Ζωτοῦλα Ν. Κατράβα 10.—
Ἐρμὸς Π. Γκιζά 25.—
Νεράιδα τοῦ Βοσπόρου 25.—
Μέχρι τῆς 3 Δεκεμ. Δρ. 3357.50

219ος ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ
ΛΥΣΕΩΝ ΠΝΕΥΜ. ΑΣΚΗΣΕΩΝ

Ὁ νέος 219ος Διαγωνισμὸς Λύσεων ἀρχίζει ἀπὸ σήμερα καὶ θά περιλαβῇ τὰς Πνευματικὰς Ἀσκήσεις πού θά δημοσιεύουν εἰς τὰ φυλλάδια τῆς Α' Τριμηνίας, ἤτοι Δεκεμβρίου, Ἰανουαρίου καὶ Φεβρουαρίου.

Οἱ παλαιοὶ συνδρομηταὶ γνωρίζουν τοὺς ὅρους, πού μόνον οἱ ἴδιοι ὅπως ἐδημοσιεύθηκαν πέρουν σὲ τὸ Δ' Κεφάλαιον τοῦ Ὁδηγ. τοῦ Συνδρομητοῦ. Οἱ νέοι συνδρομηταὶ θὰ τοὺς ἴδουν καὶ αὐτοὶ εἰς ἐν' ἀπὸ τὰ προσεχῆ φύλλα ὅπου, εἰς τὴν συνέχειαν τοῦ Ὁδηγ. θὰ ξαναδημοσιεύθῃ καὶ τὸ ἀνωτέρω Κεφάλαιον. Ὅστε εἶναι ἀνάγκη νὰ τοὺς ξέρουν ἀπὸ τώρα, γιὰ τὰ λύσεις τῶν Ἀσκήσεων τοῦ ἰου αὐτοῦ φύλλου εἶναι δεκάτι μέχρι 6 Φεβρουαρίου, ἐπομένως ἔχουν καιρὸν νὰ τοὺς στείλουν, ἀφοῦ ἴδουν καὶ τὸς ὅρους τῶν Ὁδηγ. γιὰ νὰ συμμορφωθῶν.

Τὸ μόνον ἴσως πού πρέπει νὰ μᾶθουν ἀπὸ τώρα, εἶναι ὅτι αἱ λύσεις δὲν γράφονται σὲ χαρτὶ ὅποιοδήποτε, ἀλλὰ, σὲ ἰδιαίτερον, πού ὀνομαζοῦνται Χάρτες τῶν Δύσεων ἢ Λυσόχαρτες, καὶ πωλεῖται σὲ τὸ Γραφεῖο μου σὲ φακέλους. Καθε φακέλλος ἔχει 13 φύλλα, δηλαδὴ ὅσα ἀρκούν ὡς τὰς λύσεις μίας Τριμηνίας, καὶ τιμᾶται δραχ. 2,50 (καὶ ταχυδρομικὰ τοῦ Ἐσωτερικοῦ λεπτὰ 10 καὶ τοῦ Ἐξωτερικοῦ λεπτὰ 20).

Ὅστε τὸ πρῶτον πού ἔχει νὰ κάμῃ ὅποιος θέλει νὰ λαβῇ μέρος

σ' αὐτὸ τὸν Διαγωνισμὸν, εἶναι νὰ μὴ στείλῃ τὸ ἀντίτιμον ἑνὸς φακέλλου Λυσόχαρτου, μὲ τὴν διεύθυνσιν του, γιὰ νὰ τοῦ τὸν στείλῃ ἀμέσως, ἢ — ἂν εἶναι στὰς Ἀθήνας, — νὰ ἐλθῇ ὁ ἴδιος ἢ νὰ στείλῃ νὰ τὸν ἀγοράσῃ.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἀθῆναι, 38 Ἐυρυπιδίου
τὴν 2 Δεκεμβρίου 1924.

Ο ΝΕΟΣ ΜΑΣ ΧΡΟΝΟΣ

Μὲ τὸ φυλλάδιον τοῦτο εἰσέρχεται 47ον ἔτος μου καὶ ἀρχίζω τὸν 32ο ἴσως τῆς Β' Περιόδου μου. Οἱ παλαιοὶ μου φίλοι ἔχουν ἀπὸ τὴν τελευταίαν μου προκηρῆξιν, τί ἐλπίζεις ἔχω γι' αὐτὸ τὸ χρόνο: τὸ ἑσπέρω μὴ νὰ πᾶν τόσο καλῶς, ὡς τὰ μὴ ἐπιτρέψῃ νὰ προσέσω σελίδες σὲ φύλλαδ' ἐμὰ, χωρὶς νὰ εὐχίσω τὴν συνδρομὴν. Δὲν ἔχω τώρα τί νὰ γίνῃ, ἀλλὰ ὅτι καὶ νὰ γίνῃ, οἱ φίλοι μου

μποροῦν νὰ εἶναι βέβαιοι ὅτι μὲ τὴν ἴδια ἐπιμέλειαν καὶ ἀστυρότητα θά διαλέγω πάντα τὴν ὕλην μου καλῶς, εἴτε μὴ μικρά, εἴτε μὴ μεγάλα φυλλάδια, καθεὶς τόμος μου θά εἶναι ἀνότερος ἀπὸ τὸν προηγούμενον, ὅπως καὶ ὁ φετινός. Αὐτὸ πᾶν μπορεῖται νὰ τὸ κρίνετε καὶ μόνοι σας, ἀπὸ τὰς ἀρχὰς τῶν νέων μας μυθιστορημάτων: Ὅρατοι οἱ «Βαπτιστικοί», ἀλλ' ἀκόμη ὀραϊότερον τὸ «Δελφινάκι» ὀραῖα ἢ «Ἀνθούλα», ἀλλ' ἀκόμη ὀραϊότερη ἢ «Κόρη τοῦ Γεροθύμου» καὶ ἀπὸ τὴν περσινὴν «Φετινὴν τοῦ Μυχαίου» τὰς ἀρχὰς σας θά γουστάρουν περισσότερο τὸ «τὴν Ἐσχόνη», πού εἶναι πρὶν κατὰ τὴν ἡλικίαν τῶν παιδιῶν, μὲ χαρὰ καὶ ὀρεξίαν ὁ νέος μας χρόνος.

Νέα Ψευδώνυμα : Νάρκισσα, κ. (ΕΝ). Σουεζιανὸν Ἀραπάκι, κ. (ΑΒ). Γουδοῦρη, κ. (ΓΠ). Τέλης Κουλάκης, κ. (ΗΚ). Ἀρσέν Λουπέν, κ. (ΑΜ). Ραῖνα, κ. (Μνημνία). Τζέννη, κ. (ΑΣ). Μυρτιά, κ. (Ζ). Ζανὸ, κ. (ΙΒ). Γαζία, κ. (ΙΙ). Ἰον, κ. (ΙΙ). Κρηά, κ. (ΟΒ). Βιολεττὴν Ἀστράτη, κ. (ΙΒ). Χρυσὴ Καρδιά, κ. (ΕΒ). Ἐκδινητὴς, κ. (Σ). Ἀρσινόη, κ. (ΑΑ). Χλόη, κ. (ΣΒ). Δελφινάκι, κ. (ΑΒ). Κατεργάρας, κ. (ΚΑ). Κωνσταντὸν Δάβαρο, κ. (Συλ. Κεραυρὸς). Ἀσκήσις τῆς Νίκης, κ. (ΓΚ). Φελλάχος, κ. (ΕΛ). Ἀχιλλεύς, κ. (ΣΚ). Φροῦλάν, κ. (ΑΕ). Ἡρώικον Ἑλδωνάκι, κ. (ΝΜ). Σόλων, κ. (ΚΚ). Ἰδανικό, κ. (ΒΣ). Χελιδόν, κ. (ΠΑ). Ταμερλάνος, κ. (ΠΡ). Δευτερίαν στοὺς Σελίδους, κ. (ΔΙ). Ποδηλατιστρία, κ. (ΦΓ). Νέσων, κ. (ΑΠ). Ρωβύτος, κ. (ΑΜ). Δεκαετία, κ. (ΚΑ). Αἰματοβαμμένη Λοῖα, κ. (ψήφο). Κάστρο τοῦ Ναυπλίου, κ. (Τ). Τρομοκράτης, κ. (ΚΑ). Φαεινὸς Ἀσκήσις, κ. (ΚΡ). Νουταλὸν Πολιτάν, κ. (ΣΙ). Ὑδροχλωρικὴ Κινὴ, κ. (ΝΠ). Πρόσπον Φιδί, κ. (ΠΤ). Μαργαρίτη Φλογέρα, κ. (ΜΠ). Ναυτοπούλου, κ. (ΙΖ). Μπέτη, κ. Νέα Γενεά, κ. (ΤΘ).

Χαιρετῶ τοὺς νέους μου φίλους, πού πρῶτην φορά μπαίνουν στὸν κύκλον μας—καὶ φέτος εἶναι περισσότεροι ἀπὸ κάθε χρονιά, —καὶ συνιστῶ καὶ τοὺς ἄλλους ὅλους νὰ πάρουν ψευδώνυμον καὶ νὰ λαβαίνουν μέρος στὴν Ἀλληλογραφίαν καὶ τοὺς Διαγωνισμοὺς. Ἄλλα προπάντων νὰ διαβάσουν καλὰ τὸν Ὁδηγὸν τοῦ Συνδρομητοῦ πού ἀρχίζω νὰ δημοσιεύω ἀπὸ σήμερα. Βήμα δὲν μπορεί νὰ κάμῃ κανεὶς χωρὶς αὐτὸ τὸν Ὁδηγόν!

Ρίξτε πάλι μιὰ ματιὰ στὴς Ἀγασίες καὶ τὴς Ὑπομνήσεις τοῦ προηγούμενου. Δὲν ἔχω τόπον νὰ τίς ξαναδημοσιεύω, ἀλλὰ σὰς τίς θυμίζω καὶ εἶναι τὸ ἴδιον.

Θαυμάσια πηγαίνει ὁ ἔρμος γιὰ τὸ Μνημεῖον τοῦ Πολέμου. Μπράβο, παιδιά μου! Πιρῶσαμε ὡς τώρα τίς τρεῖς χιλιάδες καὶ εἴμαστε ἀκόμη στὴν ἀρχή. Μποροῦμε λοιπὸν νὰ θεωροῦμε τὸ Μνημεῖον ἐξασφαλισμένο. Στὸ ἐρχόμενο θά ἴδῃτε καὶ ἕνα συγκινητικὸν γράμμα πού μοῦ ἐστὶν ἐλὶς ἀδελφὸν τοῦ Ποιητοῦ.

Γιὰ ἰδιαίτερες ἐκτενέσεις ἀπαντήσεων δὲν ἔχω σήμερα τόπον. Θάνα φέρω ἀπλῶς ὅσους μοῦ ἐστέλιν ὀραίας ἐπιστολὰς καὶ θάπαντῶ σ' ὅσους μὲ ρωτοῦν κατὰ τί, μὴ λίγα λόγια στοὺς ἀσπαρμούς. Δυσκοιμα πολὺ, ἀλλὰ βλέπετε πόσες Ἀγγελίες μαζεύτηκαν γι' αὐτὸ τὸ φύλλον, καὶ

πόσες ἐγκρίσεις ψευδωνύμων, καὶ πόσες εἰσφορὰς γιὰ τὸ Μνημεῖον. Αὐτὰ ἔπρεπε νὰ μὴν ὅλα καὶ ἔτσι δὲν ἔμεινε τόπος γι' ἄλλα. Ἐπίσης ἀναβάλλω γιὰ τὸ ἐρχόμενο καὶ τὴν ἔγκρισιν μερικῶν ἀκόμη κομματικῶν γιὰ τὴ Σελίδα Συνεργασίας (τῶν καλυτέρων ἀπ' αὐτὰ πού ἔχω λάβει καὶ πού θά τὰ δημοσιεύω μόλις τελειώσῃ ὁ Ὁδηγός.) Λοιπόν:

Ὅραϊας Ἐπιστολὰς μοῦ ἐστὶν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα καὶ οἱ ἐξῆς: Ἀλεξάνδρινος Ἀσκήσις, Γιού-Γιού, Δάδια, Σχερσοδύσκο Χανουμάκι, πρῶτον Πολυτεχνί, Γελασίνα, Κύμα τοῦ Βοσπόρου, Ποιητικὴ Ψυχή, Ναυτικός, Γιασεμὶ, Καλόκαρδη Παιδοῦλα, Ἀσπερὸ Ποντικί, Ναύτα, Διάνα, Μυρτιά, Οὐλὴς Προδρόμου καὶ Νιάνιαρο. — Ἐξέτασσα τὰς παραγγελίας των καὶ τὸς εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλὰ των λόγια, ἀναγνωσεις, συμπληρώματα, ἐξασφαλίματα, ἐράνους κτλ.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Ὅδων ψευδωνύμων ἐγκρίνεται ἡ ἀνακοινωμένη, ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικαίου δρ. 5.—Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀναρκετά λαχρὸν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1925.—Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ Α, ἀνέκουν εἰς ἀγῶνα καὶ ὅσα ἀπὸ Κ, εἰς κορίτσια.

Νέα Ψευδώνυμα : Νάρκισσα, κ. (ΕΝ). Σουεζιανὸν Ἀραπάκι, κ. (ΑΒ). Γουδοῦρη, κ. (ΓΠ). Τέλης Κουλάκης, κ. (ΗΚ). Ἀρσέν Λουπέν, κ. (ΑΜ). Ραῖνα, κ. (Μνημνία). Τζέννη, κ. (ΑΣ). Μυρτιά, κ. (Ζ). Ζανὸ, κ. (ΙΒ). Γαζία, κ. (ΙΙ). Ἰον, κ. (ΙΙ). Κρηά, κ. (ΟΒ). Βιολεττὴν Ἀστράτη, κ. (ΙΒ). Χρυσὴ Καρδιά, κ. (ΕΒ). Ἐκδινητὴς, κ. (Σ). Ἀρσινόη, κ. (ΑΑ). Χλόη, κ. (ΣΒ). Δελφινάκι, κ. (ΑΒ). Κατεργά

Τόμος Π. Γ. ΜΑΚΡΗ καὶ Σία Σοφονιάδου 2